

NEON ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ » 22.
» » ἐξωτερικῷ » 25.
Ἐξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ
«Σεραπείου» πεμπόμενα χειρό-
γραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΙΣΟΦΘΙΜΕΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 10 γραμμῶν Φρ. 40.
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 10 γραμμῶν κατ' ἀ-
ποκοπὴν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec SERAPEUM
Alexandrie (Egypte)

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Τεύχος 35.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

Νοέμβριος ἔχει ἕνατος μῆν. ἔχει ἡμέρας 30, ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ ὥρας 14. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν
Τροχὸν. Τελευτ. τέταρτον σελήνης 2, ἡ νέα σελήνη 9. Πρῶτον τέτ. 16. Πανσέλ. 23.

1 Κυρ.	Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων	16 Δευ.	Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ
2 Δευ.	Ἀκινδύνου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ	17 Τρίτ.	Γρηγορίου ἐπισκοποῦ Νεοκαισαρ. τοῦ θαυματ.
3 Τρ.	Ἀεφίμα μάρ. καὶ ἡ κατὰ λαίψ. ἀγ. Γεωργ.	18 Τετ.	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτύρων.
4 Τετ.	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγ. καὶ Ἐρμαίου ἱερομαρτ.	19 Πέμ.	Ἀβδίου καὶ Βαρλαάμ τῶν προφητῶν.
5 Πέμ.	Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης μαρτύρων	20 Παρ.	Προσέφτια τῶν Εἰσοδ. Πρόκλου ἀρχ. Κηπλ.
6 Παρ.	Πύλλου ἀρχιεπ. Κωνσταντινουπόλεως	21 Σάβ.	Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.
7 Σάβ.	Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτ. καὶ Ααζάρου ὁσίου	22 Κυρ.	Φιλίμωνος καὶ Κιλικίας μάρτ.
8 Κυρ.	Σύναξης ἀρχιστρατήγου Μηχαήλ καὶ τῶν λοι- πῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.	23 Δευ.	Γρηγορίου καὶ Ἀυφιλίου τῶν ἐπισκόπων
9 Δευ.	Ὀνησιφόρου καὶ Περφουρίου μ. καὶ Ματρίωνης	24 Τρίτ.	Κλήμεντος πάπα Ρώμ. Πέτρου Ἀλεξ. ἱερομ.
10 Τρίτ.	Ἐράστου, Ὀλυμπᾶ ἐκ τῶν Ὁ. Ὀρέστου μάρτ.	25 Τετ.	Αἰκικερίνης μεγαλομάρτυρος. Μερκουρίου μάρ.
11 Τετ.	Μηνᾶ, Βίκτορος Βικεντίου μ. Θεοδοσ. Στουδίτου	26 Πέμ.	Ἀλύπιου τοῦ ἱονίτου
12 Πέμ.	Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμ. ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρ.	27 Παρ.	Ἰακώβου μεγαλομάρτυρος τοῦ Πέρσου
13 Παρ.	Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἀρχιεπ. Κηπύλων	28 Σάβ.	Στεφάνου ἱερομ. τοῦ νέου. Εἰρηνάργου μάρτ.
14 Σάβ.	Φιλίππου τοῦ ἀποστόλου.	29 Κυρ.	Παραμῶνου καὶ Φιλουμένου μάρτ.
15 Κυρ.	Ρουζίχ, Σχραμῶν καὶ Ἀβίδου μαρτύρων	30 Δευ.	Ἀνδρέου τοῦ ἀποστόλου καὶ πρωτοκλήτου

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ.

1822 8 Νοεμβρίου. — Ἐμφάνισις πρὸ τοῦ Μεσολογγίου ἐπτά Ὑδραϊκῶν πλοίων καὶ διάλυσις τῆς ὑπὸ τοῦ
Τουσοῦρ πασᾶ διὰ θαλάσσης πολιορκίας. 30. Ἄλωσις Παλαμῶν ὑπὸ 360 ὀπλοφόρων ὑπὸ τὸν Σταΐκον.
1823 30. Νοεμβρίου. Λύσις πολιορκίας Αἰτωλικῆς καὶ Μεσολογγίου ἀναχώρησις τοῦ ὑπὸ Σκόδραν στρατοῦ.
20. Διάλυσις τοῦ ἐν Πάτραις στρατοπέδου ἕνεκα πολιτικῶν διαίρεσεων. 23. Μάχη ἐν Κακῇ Σκλάκᾳ Κάρπου. ἦτα
Τούρκων.
1824 1. Νοεμβρίου. — Ναυμαχία πρὸ τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης ἀποτυχία τῶν περπολικῶν φόδος τοῦ Τουρκο-
αγροπιακοῦ στόλου καὶ ἀτακτος φυγῆ αὐτοῦ.
1828. — Παράδοσις τῆς Λεβάντιας καὶ Ἀταλάντης εἰς τὸν Ὑψηλάντην. 9. Μάχης ἐν Κακῇ Στάλα καὶ Ἀμι-
λιανῇ ἀπρόβωξις τῶν ἐκεῖ Ἀλβανῶν. 17. Παράδοσις τῶν Σκλιόνων εἰς τοὺς Ἕλληνας.

**Η ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Υπό Ε. Α.

**ΟΙ ΔΥΩ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ
VI.**

Ἐνεκεν ἀσθενείας ἐπισυμβάσης τῷ Δέγγλ, ἀπεφασίσθη ὅπως, ὁ Μάνσφιλδ ἀναχωρήσει μετὰ τοῦ Πέτερσον πρὸς κατασκόπευσιν τῶν Ἰνδῶν καὶ συλλάβωσι τὸν Μάκ Κάβλ. Οὕτω περὶ τὴν μεσημβρίαν οἱ δύο φίλοι, ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ δάσους. Τὰ ἔχνη λίαν νωπὰ ἔτι ὑπέδειξαν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν ἣν εἶχον λάβει οἱ Σουανεῖς καὶ εἰσῆλθον εἰς Κεντουκίαν βαδίζοντες πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μάδ.

Οἱ φίλοι μας, δὲν ἦσαν ἔτι μακρὰν, οὐχ ἤττον ὁ Πέτερσον ἐβεβήκει, τὸν Μάνσφιλδ ὅτι ταχέως θὰ κατέφθανον τοὺς ἀγρίους, οἵτινες ἔνεκεν τῶν φορεῶν καὶ τῶν τραυματιῶν δὲν προὔχωρον ταχέως. Δι' ὃ φοβούμενοι μὴ ὑποπέσωσιν εἰς ἔνεδρὰν τινα ἀνεπύοντο καθήμενοι καὶ συνομιλοῦντες, ὅτε μικρὸς θόρυβος θραυομένων ξηρῶν κλάδων εἰδοποίησεν αὐτοῖς τὴν προσέλευσιν τινος.

Πρὶν ἤδη δυνηθῶσι νὰ κρυφθῶσι, τὸ πυκνὸν φύλλωμα ἠνοίχθη καὶ ἡ ἄγγελος τῶν συνόρων ἐνεφανίσθη.

Τί πράττετε ἐνταῦθα; ἠρώτησεν αὐτοὺς ἠπίως.

— Ζητοῦμεν νὰ συλλάβωμεν τὸν ἐξομώτην εἶπεν ὁ Μάνσφιλδ.

— Γνωρίζετε εἰς ποίαν ἀπόστασιν εὐρίσκονται οἱ Σουανεῖς;

— Δὲν δύνανται νὰ ἦνε πολὺ μακρὰν εἶπεν ὁ Πέτερσον.

— Κατασκηνοῦσι εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ἐντεῦθεν λεύγας, θέσαντες ὀπισθοφυλακὴν πρὸς ἀποφυγὴν καταδιώξεως, ἐὰν δὲ μείνητε ἐνταῦθα δέκα λεπτά ἔτι, θ' ἀνκαλυφθῆτε καὶ φονευθῆτε.

— Διάβολε! Ἄς ἀπαλλαχθῶμεν τῆς τιμῆς τῆς ἐπισκέψεώς των τότε, φεύγοντες.

— Γνωρίζεις τίποτε περὶ τοῦ Μάκ-Κάβλ; ἠρώτησε τὴν Ἄγγελον. Αὕτη ὅμως εἶχεν γείνει ἄφαντος διὰ τοῦ αὐτοῦ ἡσύχου τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐμφανισθῆ.

α Ἄναποφεύκτως, ἐπανέλαβεν ὁ Πέτερσον ἐνταῦθα ὑπάρχουσι ἐρυθρόδερμοι. ὅθεν ἄς προφυλαττώμεθα.

Ἦκολούθουν ὅθεν τὰ ἔχνη τῶν ἀγρίων μακρόθεν προσέχοντες; νὰ μὴ πλησιάσωσι πολλοὶ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἰνδῶν.

Νυκτὸς δ' ἐπελθούσης προὔχωρησαν εἰς ἑκατὸν ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ στρατοπέδου βηματικῶν ἀπόστασιν, ὅτε ὁ προπορευόμενος Πέτερσον ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν Μάνσφιλδ νὰ πλησιάσῃ ἡρέμως καὶ τῷ ἔδειξε χαμαὶ κείμενον ἀντικείμενόν τι.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον.

— Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

λου τοῦ Πέτερσον ἀπεσύρθη μακρὰν του.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

« Ὁ Κύριος Θωμᾶς Μάκ-Κάβλ νομίζω; εἶπεν ὁ Πέτερσον μετ' ἀπελπιστικῆς σοβαρότητος, χωρὶς νὰ μετατοπίσῃ τὴν καρδίαν του.

— Ἐ! ποῖος εἶσαι; μὰ τὸν διάβολον, ἔκραζεν ὁ ἐξομώτης.

— Ὁ κύριός σου, ἀγαπητὴ κύριε.

— Τοῦτο θὰ τὸ ἴδωμεν! ἀπήντησεν φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐξεπλάγῃ, ἡ δ' ἐκπληξίς του μετεβλήθη εἰς ἀγανάκτησιν, καὶ ἡ ἀγανάκτησις εἰς μανίαν παρατηρήσας ὅτι καὶ ὁ ζωστήρ μετὰ τῶν ἐγχειριδίων του ἐγένοντο ἐπίσης ἄφαντα.

« Ποῦ ἐθέσατε τὰ ὄπλα μου, ἐν ὀνόματι τοῦ; . . .

— Μυρίας συγνώμας κύριε, τὰ ἐθέσαμεν κατὰ μέρος φοβούμενοι μήπως πληγωθῆτε, δι' αὐτῶν.

— Ἄ! ἄς ἴδωμεν, ἄς ἴδωμεν, ἐννοῶ τὸ πικνιδιόν σας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτύχη κατ' ἐμοῦ. . . Ἄγνοεῖτε ἴσως, ἀνόητοι, ὅτι εἰς δύο βηματικῶν ἀπόστασιν ἐντεῦθεν εὐρίσκονται ἑκατὸν Σουανεῖς περίπου, οἵτινες εἰς ἐν νεῦμα μου, θὰ σᾶς κατακερματίσωσιν ἀνηλεῶς; Ἀποδόσατέ μοι ἀμέσως τὰ ὄπλα μου ἄλλως τε τοὺς κράζω καὶ ἔρχονται ἀμέσως, ἐννοεῖται δ' οἴκοθεν, ὅτι οὔτε καιρὸς θὰ σᾶς μὲνῃ νὰ προσευχηθῆτε.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

αν βολὴν εἰς τὴν βδελυρὰν καρδίαν σου καὶ νὰ σύρω τὸ ρυπαρὸν σαρκίον σου μέχρι τοῦ τοῦ ἡμετέρου φρουρίου. Δύνασαι ὅθεν νὰ προσκαλῆς ὅσον ἀγαπᾶς τοὺς σωτήρας σου, οὐδὲν καλὸν δι' ἐσὲ θὰ προκύψῃ. Τοῦς Σουανεῖς σου δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ τοὺς ἴδῃς ἐρχομένους. Ἐὰν δὲν ἤμην δεδεδεμένος δι' ὄρκου πρὸ πολλῆς ὥρας τὸ ἐγχειρίδιόν μου θὰ ἦτον ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ σῶμα σου. . . Ἐμπρός! Μάκ-Κάβλ, ἔκλεξον. . . ἐγέρθητι καὶ περιπάτει ἄνευ θορύβου ἢ ἄλλως τε σὲ τουφεκίζω. Τὸ κατ' ἐμὲ, μοὶ εἶνε ἀδιάφορον, ἀλλ' ὀφείλεις, μίαν ὥραν ἀρχήτερον νὰ ἀποφασίσῃς περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

« Ἀλλὰ τί θὰ μὲ κάμετε;

— Ἡ θὰ σὲ φονεύσωμεν, ἡ θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν χάριν.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Ἐμπρός! εἶσαι ἔτοιμος; Ὁ καιρὸς ἐπήγει, ἀποφάσισον γρήγορα.

Κάτωχος καὶ δρυόμενος ὁ Μάκ Κάβλ ἠγέρθη ἐσπευμένως καὶ ἠτοιμάσθη.

« Ἐμπρός λοιπὸν, καὶ βιάζιζε ταχέως.

— Ἀπὸ ποῖον δρόμον, ἠρώτησεν ὁ Μάκ-Κάβλ, δεικνύων τὴν πρὸς τὸ Ἰνδικὸν στρατόπεδον ἄγουσαν.

— Ὅχι, ὄχι, ἐκεῖθεν, τοῦλάχιστον πρὸς ὥραν. . . Στρέψον ἐντεῦθεν. . . Ἐμπρός, μὴ στρέψῃς τὴν κεφαλὴν οὕτω καὶ μὴ ἀποπειραθῆς νὰ φύγῃς διότι πρὶν ἤδη δυνηθῆς νὰ τὸ πράξῃς θὰ σοὶ φυτεύσω τὴν ὑποσχεθεῖσαν σοὶ βολὴν.

Ἐκεῖνος ἀκολούθησεν διὰ τῶν βλεμμάτων τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς τοῦ Πέτερσον ἀνεγνώρισε ἐν ὑπερβαλλούσῃ συγκινήσει τὸν Μάκ-Κάβλ παραδεδωμένον εἰς νήδημον ὕπνον. — Ἐπὶ τέλους, τὸν κρατοῦμεν! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Πέτερσον, ἀλλὰ διὰ τόνου φωνῆς προδιδούσης φρενητιώδη χαρὰν.

μάλωτος ἔλαβεν, αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος ἀφ' ἐνὸς λέγων τῷ Μάνσφιλδ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἀφ' ἑτέρου, ἐβάδιζον δ' οὕτω καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ περὶ τὴν μίαν ὥραν ὅτε ὁ Μὰν-Κάβλ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

« Ἐπεθύμουν, εἶπεν, νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησιν, νομίζω ὅτι μοι ἐπιτρέπεται.

— Μάλιστα, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μὴ λείψῃς ἀπὸ τὸ εἰς τοὺς ἀνωτέρους σου σέβας, ἀπεινῶνται ὁ δασερευνητής.

— Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω τίνι τρόπῳ μὲ εὐρήκατε.

— Σὲ ἀνεζητήσαμεν νόστιμον καὶ τοῦτο.

— Φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζεσθε ποτὲ ὅτι θὰ ἤμην τόσῳ τρελλὸς ὥστε νὰ κοιμῶμαι ἐκτὸς τοῦ στρατοπέδου. Οὐδὲ ἐγὼ αὐτὸς ἤθελον συλλάβει ἰδέαν τοιαύτην ποτέ.

— Ὅχι! ἦτον σύμπτωσις!

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο. Νῦν δὲ φωτίσατέ με, παρακαλῶ, τίνι τρόπῳ εἶχτε εὐρεθῆ προητοιμασμένοι ἐν τῷ φρουρίῳ ὅπως μᾶς ὑποδεχθῆτε καὶ πῶς ἐμάθατε ὅτι ἐμέλλομεν νὰ σὰς ἐπισκεφθῶμεν.

Ὁ Πέτερσον ἐδίσταζε ν' ἀπαντήσῃ φοβούμενος μήπως ἀθυροστομία τις αὐτοῦ γείνη πρόξενος βλάβης τῇ Ἀγγέλῳ ἀλλὰ κατόπιν συσκεφθεὶς χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ Μάνσφιλδ καὶ γνωρίζων ὅτι ἡ καταδικη τοῦ ἐξομώτου ἦτο θεβαία, ἀπεφάσισε νὰ τῷ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

« Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει τοιαύτης ἐξηγήσεως, τί πρὸς ἐσέ;

— ὦ! τίποτε. . . Μόνον. . . ἐσκεπτόμην. . . ἤθελον νὰ τὸ μάθω πρὶν ἢ ἀποθάνω. . . Πολλάκις μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ νέα ἐκείνη, γνωρίζετε, ἐκείνη, ἣν ἀποκαλοῦσιν « Ἀγγελοῦ τῶν Συνόρων », ἦτο ὑπόπτου διαγωγῆς. . . Εἶχον περὶ τούτου εἰδοποιήσει τοὺς Ἰνδοὺς ἀλλ' ἡ τειραπέρατος παίζει τόσῳ καλῶς τὸ μέρος της, ὥστε φαίνεται πάντοτε ἀθῶα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των. Δὲν εἶνε ἐκείνη ἣτις σὰς εἰδοποίησε;

— Ναί· ἐκείνη εἶνε.

— Τὸ ὑποπτευόμεν. . . Ἡ δισπιστία τῶν Ἰνδῶν τῇ εἶνε λίαν πρόσφορος.

— Μὲ τὴν σειράν μου, εἶπεν ὁ Μάνσφιλδ, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐρωτήσω τι;

— Τί;

— Ποῖα εἶνε ἡ ἀγγελος τῶν Συνόρων;

Τοῦ ἐξομώτου σιγῶντος ὁ Μάνσφιλδ, ἐπανέλαβεν τὴν ἐρώτησίν του.

« Ποῖα εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη, ἣν ἀποκαλοῦσιν Ἀγγελοῦ τῶν Συνόρων, τὴν γνωρίζεις;

— Ναί! ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἶπω.

— Διατί, ἀφοῦ δὲν βλάπτει οὐδένα;

— Ἴσως εἶνε ἀβλαβὲς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω, ἀρκέσθητε μὲ ταῦτα μόνον.

— Οὐδαμῶς μὲ ἀρκουσι, ἀπεναντίας ἐπιμένω. Ἡ εἰπέ μοι τίς εἶνε ἡ δὸς μοι ἀποχρῶντα τινα λόγον τῆς ἐχευθίας σου ταύτης.

— Οὐδεὶς ἄλλος λόγος ὑπάρχει ἢ ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴ τὸ ἐκμυστηρευθῶ εἰς οὐδένα λευκὸν καὶ νῦν ἔτι ὠρκίζομαι ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸ πράξω.

Τὸ μόνον ὅπερ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, προσέθεσε, βλέπων ὅτι ὁ Μάνσφιλδ ἐπαύσατο ἐρωτῶν αὐτὸν, εἶνε ὅτι ἡ Ἀγγελος τῶν Συνόρων, ὡς τὴν ὀνομάζωσιν δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ τρελλή.

Ὁ Μάνσφιλδ ἀνεσκίρτησεν, ἐπιπόνως, ἐπὶ τῇ ἐκμυστηρεύσει ταύτη.

« Ποῖον ἄρα τὸ αἷτιον τῆς τρέλλας της, ἠρώτησε ἀφηρημένως πως.

Μὴ μὲ ἐρωτᾶτε οὐδὲν πλέον, οὐδὲν δύναμαι νὰ προσθέσω εἰς ὅσα εἶπον.

— Δὲν εἶνε ἐκ τῶν λευκῶν; ἠρώτησεν ὁ Πέτερσον.

Δὲν σὲ βλάπτει εἰς τίποτε νὰ μᾶς εἴπῃς ἂν οὕτω ἔχῃ.

— Δὲν θὰ σὰς εἶπω τίποτε πλέον, ὅπως παύσητε ἐρωτῶντές με ἀμφοτέροι.

Ἐξηκολούθησαν ὅθεν ὁδοιποροῦντες ἐν σιγῇ. Αἱ ὑπεφυγαὶ τοῦ Μὰν-Κάβλ, ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον ἐμβριθῶν σκέψεων τοῦ Πέ-

τερσον καὶ τοῦ Μάνσφιλδ. Δὲν ἦτον ἄλλως τε ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ἐτίθετο πρὸ αὐτῶν τὸ ζήτημα τοῦτο, δηλ. Τίς ἠδύνατο νὰ ἦνε ἡ Ἀγγελος αὕτη τῶν Συνόρων, τὸ ἰδιόζον ὄν τοῦτο; Ἦτο τρελλή. Τοῦτο μόνον ἐγνώριζον ἤδη καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἔχαιρε τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸ σέβας τῶν ἀγρίων μέχρι λατρείας.

— Ἐν τούτοις, οὐδεμίαν εἰς τὰς πράξεις της ἐδήλου διατάραξιν τῶν φρενῶν ὁσάκις ἤρχετο εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν λευκῶν. Τὴν δὲ τόλμην μεθ' ἧς ἐξεπλήρου τὸ ἱερὸν ἔργον τῆς ἀπὸ τοῦ κινδύνου διασώσεως τῶν λευκῶν εἰς τὸ ὅποιον ἀφίερου τὸν βίον αὐτῆς δεῖλον ἐστὶ ὅτι ἤρθετο ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης φρενοβλαβείας της;

Παρά τὸ ἀπίθανον τοῦ γεγονότος ὁ Μάνσφιλδ δὲν ἠδύνατο νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι αὕτη ἦτον Ἰνδὸς, εἰ δὲ καὶ οὐδὲν συνέτεινεν εἰς τὴν ἰσχυροποίησιν τῆς ἐναντίας ἰδέας οὐχ ἦττον ἐνδόμυχος συναίσθησις ἐκλόνιζε τὸ λογικὸν του.

— Ὁ Πέτερσον συμβουλευθεὶς παρ' αὐτοῦ περὶ τούτου ἀπήντησεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦναι ἐκ τῶν λευκῶν. Ὁ Δέγγλ ὅστις ἦτον εἰς θέσιν κάλλιον παντὸς ἄλλου νὰ γνωρίζῃ τὰ κατ' αὐτὴν εἶχε διαβεβαιώσει αὐτὸν ὅτι κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως τῶν χαρακτήρων καὶ τῆς φυσιγνωμίας αὐτῆς πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀληθείας ἕνεκεν τῶν κατὰ καιροῦ ἀντιπατικῶν διαδιδόμενων φημῶν, ἐπίσθη ὅτι ἀνῆκε εἰς τοὺς αὐτόχθονας, οἵτινες ὡς ἐκείνη εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην μελανὰ ὡς καὶ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, διέφερον δὲ μόνον αὐτῶν κατὰ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴν προεξοχὴν τῶν παρειῶν αὐτῶν.

Τίνι ὅμως τρόπῳ κατέστη κάτοχος τῆς ἀγγλικῆς διαλέκτου, ἣν ὁμιλῆ τόσῳ εὐφραδῶς.

— Ἀδυνατῶ νὰ σοὶ δώσω γνῶμην περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Πέτερσον, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἔφθασα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶνε πνεῦμα καὶ οὐδὲν ἄλλο, διότι ἂν δὲν ἦτον ἄβλόν τι,

τί ἄλλο εἶνε;

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὤθησεν τὰς ἰδέας τοῦ Μάνσφιλδ εἰς ἄλλην σειράν σκέψεων μᾶλλον θλιβερῶν καὶ ἀπαισιῶν, ἰσχυροποιουμένην ὑπὸ τῆς εἰς τὰ κατ' αὐτὴν σιγῆς τοῦ Μὰν-Κάβλ;

« Μήπως εἶνε σύζυγός σου, Μὰν-Κάβλ; εἶπε κύπτων παρὰ τῷ ὠτί τοῦ αἰχμαλώτου.

Οὗτος ἀνωρθώθη, ὡς εἰ ἐδήχθη ὑπὸ ὄψεως, τρέμων δὲ καὶ θλιβόμενος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν. . . Ὁ Μάνσφιλδ ἐπανέλαβεν τὴν ἐρώτησίν του δι' ἐπιβλητικῶν τρόπου ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ Μὰν-Κάβλ, περιορισθέντος εἰς ἀπόλυτον σιγὴν.

Ἡ ἐπίμονος αὕτη σιγὴ, πρόσθετος καὶ ἡ ἀμυχανία τοῦ αἰχμαλώτου ἦτο, φανερὰ ἀπόδειξις διὰ τὸν Μάνσφιλδ, ὅτι ἡ Ἀγγελος ἦτον ἢ ὑπῆρξε ποτε ἡ σύζυγος τοῦ Μὰν-Κάβλ, καὶ ἦτις ἐλθοῦσα εἰς γάμου μετ' αὐτοῦ κοινῶν εἰς ἐποχὰς εὐτυχεστέρας καὶ μνηθεῖσα κατόπιν εἰς τὸν πλήρη ἀνοσιουργημάτων βίον αὐτοῦ, ἔπαθεν, ἐκ τοῦ ἀείποτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της λυπηροῦ θεάματος, τὰς φρένας,

Ἡ δὲ μεταλλαγὴ τῆς κατὰ τῶν λευκῶν ὡς Ἰνδοῦ ἀντιπαθείας εἰς ἐμπαθῆ πρὸς αὐτοὺς φιλίαν εἶχε τὴν πηγὴν της εἰς τὰ κατὰ τῶν λευκῶν ἀνοσιουργήματα τοῦ Μὰν-Κάβλ. Παράδοξος τῶντι παλινδρομία τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος οὐχ ἦττον ὅμως ἐφικτὴ εἰς εὐγενῶν αἰσθημάτων ψυχὴν.

Πρὸ τῆς τοιαύτης πεποιθήσεώς του, ὁ Μάνσφιλδ εἶχεν αἰσθανθῆ οἶκτον τινα ὑπὲρ τοῦ αἰχμαλώτου· ἀλλ' ὁ οἶκτος οὗτος διελύθη ἤδη, δι' ἀνθρωπὸν ὅστις κατῆλθε μέχρι τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς ἀρνησιθρησκίας, καὶ τῆς κατακερματίσεως τῶν ὁμοειθῶν του, καὶ ὅςτις ἦτο ἄξιος μυρίων θανάτων κατ' αὐτόν.

Οἱ τρεῖς συνοδοιπόροι ἡμῶν ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοιπορίαν των καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Δὲν ἀνεπαύθησαν δὲ ἢ ὀλίγον, τὴν πρωΐαν, τοῦτο μὲν διότι ὁ Πέτερσον ἐφοβεῖτο κατα-

διωξίν τινα τῶν Ἰνδῶν ἔνεκεν τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Μάκ-Κάβλ, τοῦτο δὲ ὅπως καταφθάσωσιν ἀρχήτερον εἰς τὸ φρούριον.

Μετὰ τινας ὄντως ὥρας, οἱ δασερευνηταὶ ἡμῶν εἰσῆρχοντο θριαμβευτικῶς εἰς τὸ φρούριον ἄγοντες τὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποῦ ἅπαντες ἐξεπλάγησαν καὶ ἐνεπλήσθησαν ἀφάντου ἀγαλιάσεως.

Ὁ αἰχμάλωτος ἐνεκλείσθη εἰς τὰ ἄνω τοῦ φρουρίου ὅθεν ἦτον ἀδύνατον νὰ λειποτακτῆσθαι. Ἀμοιβὴ σπουδαία προσεφέρθη τῷ Μάνσφιλδ καὶ τῷ Πέτερσον ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ εἰς τὴν πρώτην παρουσιασθεῖσαν περίστασιν, ἀλλ' ὁ Μάνσφιλδ ἀπέριψε μετριοφρόνως τὴν ἀμοιβὴν ἀποδόσας τῷ συνοδοιπόρῳ τὰ πρωτεῖα.

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις ἐν τῷ φρουρίῳ ἔνεκεν τῆς συλλήψεως ταύτης ὥστε ὁ διοικητὴς ὅπως καθυσχάσῃ αὐτοὺς, διέσπειρε, τὴν εἰδήσιν ὅτι ἀμέσως ἐπρόκειτο νὰ ἐπιληφθῶσι περὶ τῆς τύχης τοῦ Μάκ-Κάβλ.

Ὁ Ἀβδὸτ ἅμα μαθὼν τὴν εἰδήσιν ταύτην ἠτήσατο ὡς χάριν νὰ συνομιλήσῃ κατὰ μόνας μετὰ τοῦ ἐνόχου. Ὑπὸ τὴν συνοδίαν ὅθεν τοῦ ἐκ τῆς χαρᾶς θεραπευθέντος Δέγγλ καὶ τοῦ καλοῦ ἡμῶν φίλου Ζένκενς ὁ αἰχμάλωτος ὠδηγήθη παρὰ τῷ Ἀβδὸτ. Ἐν τῇ καλύβῃ ὡς μίαν ἐχούσῃ θύραν ὁ Ἀβδὸτ εὐρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις δι' ἐνὸς κτυπήματος ἐγένετο ὁ αἷτιος τῆς δυστυχίας ὅλης τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ δῆμιος καὶ τὸ θῦμα ἔμειναν μόνοι, ὁ Ἀβδὸτ μετ' ἀπαθείας καὶ μεγαλοπρεπείας, ὑπέδειξε κάθισμα εἰς τὸν Μάκ-Κάβλ καὶ λαβῶν καὶ αὐτὸς ἕτερον ἐκαθέσθη ἔναντι αὐτοῦ ὅπως δυνήθῃ νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἡτῆσάμην τὴν ἄδειαν νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ μόνας Μάκ-Κάβλ περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ βεβαίως ἐμάντευσας ἤδη. Οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν ἐκδικήσεως ἔχω κατὰ σοῦ, μάρτυς

μου ὁ Θεὸς, εἶμαι δ' ἔτοιμος νὰ σοὶ συγχωρήσω τὸ ἀνοσιούργημά σου ἐὰν συγκατατεθῆς νὰ μὲ φωτίσῃς περὶ τῆς τύχης τῆς τάλαιπώρου θυγατρὸς μου, ἣν, ὡς γνωρίζεις, τὴν παρελθούσαν ἀνοιξὴν εἶχον προαποστείλει ἐν συνοδείᾳ διὰ πλοίου μεταναστευόντων εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀποικίαν. Ἄπαντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπώλοντο, καὶ τοῦτο βεβαίως εἶνε ἐν γνώσει σου, κατόπιν ἐνέδρας· ἐκτὸς τοῦ Πέτερσον ὅστις μοι διεβαίωσεν, ὅτι ἡ Μαριάνη ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτοῦ θνήσκουσα ἐπὶ τοῦ πλοίου. Σκληρὰ ὑποψία κατατρυχεὶ ἡμᾶς ἅπαντας ἔκτοτε, ἐπεθύμουν δὲ νὰ γνωρίζω τὰ καθέκαστα τῶν τελευταίων στιγμῶν αὐτῆς, ὅπως καθυσχάσω τὴν ἐκ θλίψεως κατατηκομένην μητέρα της. Σὺ μόνος Μάκ-Κάβλ γνωρίζεις ταῦτα καὶ σὺ μόνος δύνασαι νὰ θέσῃς τέρμα εἰς τὰ βάσανά μας.

Ἐνόσω ὁ Ἀβδὸτ τῷ ὠμίλει, ὁ Μάκ-Κάβλ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἀπαθὴς ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ὡς ὁ δαίμων τῆς κολάσεως· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπήστραπτον ἐκ τοῦ ἀπαισίου πυρὸς τῶν μάλα οὐτιδανῶν παθῶν, οἱ δὲ ὀδόντες αὐτοῦ συνεσφίγγοντο μέχρι διακοπῆς τῆς ἀναπνοῆς. Ἐν τούτοις, κατῴρωσε νὰ κατευνάσῃ τὴν λύσσαν ὑφ' ἧς κατείχετο πρὶν ἢ ὁ Ἀβδὸτ περαιώσει τὴν ἀφήγησίν του καὶ ἀπεκρίνατο τῷ τεθλιμένῳ πατρὶ δι' ἀπαισίου καὶ γέμοντος μίσους τόνου φωνῆς.

« Ριχάρδε Ἀβδὸτ, ἡ θυγάτηρ σου μὲ ἀπέριψε, ἐγὼ δὲ ὠρίσθην νὰ ἐκδικηθῶ, προσφυγῶν ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῖς Σουανεῖς ὡς ὁ Σίμων Φκίρτη καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπραξαν. Ἐπέβλεπον ἐπὶ τῆς ἀποικίας σας ἀγρόπνως, ἔμαθον τὴν πρὸς μετανάστευσιν ἀπόφασιν τῆς Μαριάνης μετὰ τῶν λοιπῶν μεταναστευόντων καὶ ὑπελόγισα ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως εἶχε σημάνει. Ἐλυπήθην μόνον διότι ὑστερήθην τῆς εὐχαριστήσεως γὰ ἴδω καὶ σὲ κατακερματιζόμενον ὑπὸ τὰς κοπτεράς τῶν Ἰνδῶν μαχαίρας. Πληροφρηθεὶς περὶ τῆς

ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου παρηκολούθουν αὐτὸ μετὰ τῶν ἀνθρώπων μου μέχρι τοῦ μέρους ἐνθα ἔπρεπε νὰ τὸ πολιορκίω, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Μὴ ἐρώτα ὅθεν οὐδὲν πλέον, ἐξεδικήθην. Ἴδου πᾶν ὅ,τι ἔχω νὰ σοὶ εἶπω.

Ὁ ταλαίπωρος πατήρ, τὴν καρδίαν πλήρη θλίψεως ἔχων, ἦτο ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος διαρκούσης τῆς εἰδεχθοῦς ἀρηγήσεως. Ὁχι τόσῳ ἡ συγκίνησις του τὸν ἀπέπνιγεν ἀλλὰ μᾶλλον αἰ προσπάθειαι αὐτοῦ κατέβαλλον ἵνα τὴν περιορίσῃ.

« Δὲν ἔχεις λοιπὸν σκοπὸν νὰ μὲ φωτίσῃς; . . . ἠρώτησε δι' ἀγωνιώδους φωνῆς.

« Ὁχι, οὐδὲν θὰ σοὶ εἶπω πλέον, ἔκραξεν μόλις κατακρατῶν τῆς μανίας του καὶ ἀτενίζων τὸν Ἀβδὸτ ὡς ἡ τίγρις.

— Ἐτι ἄπαξ, σὲ ἐξορκίζω, εἰπέ μοι, ἡ Μαριάνη ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς σφαγῆς;

— Ποσῶς δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο; ἀπεκρίνατο ἀποτόμως ὁ σκληρὸς ἐξομώτης.

— Ὁ Ἀβδὸτ ταραχθεὶς ἐκ τῆς συνομιλίας ταύτης καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ ἐκ τῆς κυριεύσεως αὐτὸν λιποθυμίας, μετέβη εἰς τὸ παρακείμενον χώρισμα τῆς καλύβης ὅπως ἀνχλάθῃ τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπείσαν συνομιλίαν.

Συμβάν τι ὅλων ἀπρόοπτον ἐπροστάτευσε τὴν περὶ φυγῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀβδὸτ συλληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου ιδέαν. Ὁ Δέγγλ ὑπέκυψεν αἴφνης εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀσθενείας του ἐνόχλησιν καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ εἰς μεμονομένον μέρος. Οὕτω δὲ ὁ Μάκ-Κάβλ ἔμεινε ὑπὸ τὴν φρουρίσιν τοῦ πτωχοῦ τὸ θάρρος ἀγαπητοῦ μας Ζένκενς, ὅστις ὑπὸ περιεργείας κινούμενος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ δι' αὐτῆς εἰσαγωγῶν τὴν κεφαλὴν ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὁ ἐξώμοτος ἦτο μόνος.

— Ἐ! ἐκεῖ μέσα! Πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα; ἐφώνησε.

Ἄλλ' οὐδεμίαν λαμβάνων ἀπάντησιν ἐξηκολούθησεν.

« Ἀκουσο ἐδῶ, εἶσαι μόνος, . . . σὺ . . . τί σκέπτεσαι λοιπόν; τ' ἀμαρτήματά σου βεβαίως; Ὑποπτεύομαι δὲ ὅτι αἰσθάνεσαι ἤδη τὸν πονόλαιμον.

— Τί ζητεῖς ἀπ' ἐμὲ, ἠρώτησεν ὁ Μάκ διὰ ξηροῦ ὕφους.

— Ὁ! τίποτε! Ὁ Δικ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ ὅπως ἀνακουφίσῃ τὸν πόνον του καὶ μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ σοὶ κρατήσω συναναστροφὴν μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του.

— Ποῦ ἐπῆγεν, εἶπες; ἠρώτησεν ὁ αἰχμάλωτος. Προσπαθῶν ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ νὰ ὑποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν του.

Ὁ! δὲν εἶνε μακρὰν, ἀν θέλῃς τὸν κραζῶ.

— Ὁχι, ὄχι, εἶνε περιττόν.

Φρονῶ ὅτι. . . Ὁχι.

Ἡ τελευταία αὐτῆ ἐκφώνησις τοῦ Ζένκενς ὑπῆρξεν ὅλων ἀκούσιος. Δυνατὸν λάκτισμα καλῶς ἐπὶ τοῦ στομάχου ἐφαρμοσθὲν ἔκαμψεν αὐτὸν εἰς δύο; Καθ' ὃν δὲ καιρὸν οὗτος ἐκυλίετο χαμαὶ προσπαθῶν ν' ἀναπνεύσῃ ὁ Μάκ ἐπῆδα ὑπὲρ ἄνω τῆς κεφαλῆς του καὶ μετὰ ταχύτητος βέλους ἔδραμεν πρὸς τὰ προχώματα.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἐπίλοιποι τῶν κατοίκων τῆς ἀποικίας συνεδρίαζον ἐν τῷ φρουρίῳ περὶ τῆς τύχης τοῦ Μάκ-Κάβλ, οὗτος ὑποσκελίζων ἤδη τὰ χαρακώματα ἔδραμεν πρὸς τὸ δάσος. Εἰδοποιηθέντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ περὶ τῆς φυγῆς ἔσπευσαν εἰς καταδίωξίν του ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Δέγγλ, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, τοῦ φυγάδος γενομένου ἀφάντου εἰς τὸ δάσος, τοσοῦτω ἡ φυγὴ αὐτοῦ ἦτο δρομαία.

Ὁ Ζένκενς συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἀπελογήθη πλάσας φαντασιώδη ἐπίθεσιν τῶν διαβόλων οἵτινες ἦλθον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ὀπαδοῦ των.

Τοῦτο ὀλίγον ἐνδιέφερε τοὺς ἀποίκους· ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἐνέβαλλεν εἰς ταραχὴν ἦτον ἡ

τύχη τῆς Ἀγγέλου τῶν Συνόρων, ἥτις βεβαίως οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ ἐκ μέρους τῶν Ἰνδῶν λατρευόντων αὐτὴν ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῶν φρενοβλαβῶν Μανιτοῦ προστατευομένη, ἀλλὰ φόβος ἐπίκειτο ἐκ μέρους τοῦ Μάκ ὅστις ἀνώτερος, τῶν προλήψεων αὐτῶν ἠδύνατο νὰ κακοποιήσῃ αὐτὴν γινώσκων ἤδη θετικῶς τὴν μετὰ τῶν λευκῶν φιλίαν αὐτῆς.

« Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, ἔλεγεν ὁ Δέγγλ, παρὰ νὰ ἐγγιχθῆ θοῖξ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, συζητῶν μετὰ τοῦ Πέτερσον, τοῦ Διοικητοῦ καὶ ἄλλων τινῶν τὰς πιθανότητας. Ὅχι! κύριοι! Ἐάν ἡ εὐεργέτις Ἀγγελος πάθῃ τι ἐνεκεν ἡμῶν τὸ αἷμα αὐτῆς θὰ ἐπιπέσῃ ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν.

— Ἐάν πράγματι εἶνε υπεράνθρωπος, οὐδὲν οἱ θνητοὶ ἰσχύουσιν ἐπ' αὐτῆς, παρενέβαλεν ὁ Ἀββότ.

— Οὐτῶ! καὶ ὁ Μάκ δὲν εἶνε ἄλλο ἢ δαίμων ἐκφυγὼν τῆς κολάσεως.

— Ὅπως ποτ' ἂν ἦ τὸ ἄν αὐτὸ, ὅπερ « Ἀγγελος τῶν Συνόρων » ἀποκαλοῦσιν, εἶπεν ὁ Πέτερσον, εἶναι ἡ ἀληθὴς φίλη τῶν λευκῶν. Αἱ πληροφορίες, ἃς ἐκάστοτε μετέδιδε ἡμῖν τε καὶ τοῖς κατὰ μῆκος τοῦ Ὅχιο ἀποίκους ἐγκαίρως πάντοτε εἰσι ἀρκεταί, φρονῶ, ἐνδείξεις τῆς πρὸς τοὺς λευκοὺς ἀκραιφονοῦς φιλίας τῆς.

Ἡ πρὸς αὐτὴν ὅθεν εὐγνωμοσύνη ἡμῶν πρέπει νὰ ἦ ἀπειρος. Ἐάν δὲ φονευθῆ αὕτη ὑπὸ τοῦ μοχθηροῦ Μάκ, τὸ αἷμα αὐτῆς ὡς προεῖπεν ὁ φίλος μας Δέγγλ θέλει ἐπιπέσει ἐφ' ἡμῶν, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐπροδόσαμεν αὐτὴν εἰς τὸν Μάκ, ἀφίσαντες αὐτὸν ν' ἀποδράσῃ ἐνῶ ὤφειλε νὰ φέρῃ τὸ μυστικόν του ἐν τῷ τάφῳ μεθ' αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο φίλοι, λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἐξεύρωμεν μέσον νὰ τὴν σώσωμεν· εἰδοποιούντες αὐτὴν περὶ τοῦ κινδύνου ὃν τὴν ἐρρίψαμεν καὶ παρέχοντες αὐτῇ πᾶσαν δυνατὴν προστασίαν, ἣν ἤθελε δεχθῆ. Ἐμπρός! Ἐχετε σχέδιόν τι;

Ὁ φόνος τοῦ Μάκ, ἰδοὺ τὸ μόνον μέσον,

προσέθεσεν ὁ Πέτερσον.

— Εὐκόλον εἰπεῖν, ὅχι καὶ ἐκτελέσαι ὁμῶς ἀντεῖπεν ὁ Μάνσφιλδ, νῦν ὅτε ὁ Μάκ εἶνε πεπεισμένος περὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ μίσους ἡμῶν καὶ τῆς διακκοῦς ἐπιθυμίας μας νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἀμφιβολία δὲν μένει, ὅτι θὰ λαμβάνῃ πᾶσας τὰς ἐφικτὰς προφυλάξεις ὅπως μὴ ἐμπέσῃ ἐκ νέου εἰς χεῖρας μας. Οὐδεμίαν ἄλλην λοιπὸν εὐκαιρία ὑπολείπεται ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης συνάντησις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀγγελον, δυνάμεθα πρὸς ὦραν νὰ ἡσυχῶμεν, διατρέχουσιν νῦν τὰς ἀποικίας καὶ καταγινόμεναι εἰς τὴν ὄντως εὐαγγελικὴν αὐτῆς ἐντολήν.

Καθυποβάλλω ὅθεν τὸ ἐπόμενον σχέδιον, ἅπασαι αἱ γνωσταὶ παρ' αὐτῆς ἐπισκεπτόμεναι ἀποικίαι εἰδοποιούμεναι περὶ τῶν διατρεζάντων, νὰ πληροφορήσωσιν αὐτὴν περὶ αὐτῶν εἰς πρώτην περίπτωσιν. Εἰ δὲ ἡμεῖς ἐντύχομεν αὐτῇ, νὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν ἀποσπάσωμεν τοῦ πλάνητος, ὃν διάγει, βίου προσλαμβάνοντες αὐτὴν ἐν τῇ ἀποικίᾳ μας.

— Μάλιστα, ὀρθότατα, προσθέσατέη δὲ ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῶ, εἰ συγκατανεύῃ, εἶπεν μετὰ σπουδῆς ὁ Ζένκενς μὲ σοβαρὸν ὄντως ὕφος.

— Μάστρο Ζένκενς, ἐνθυμήθητι ὅτι εἶνε μνηστή μου. . . . Δὲν σοὶ λέγω ἢ τοῦτο μόνου εἶπεν ὁ Δέγγλ.

— Ἐμπρός, λοιπὸν, ἔμπρός, εἶπεν ὁ Διοικητῆς, τὸ σχέδιον τοῦ Μάνσφιλδ, μοὶ φαίνεται τὸ καλλίτερον καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ θέσωμεν εἰς ἐνέργειαν.

— Καὶ ἐγὼ τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι, ὅτι εἶνε τὸ μόνον πρακτικόν. Τί λέγεις Δίκ; ἠρώτησεν ὁ Πέτερσον.

— Ὅ,τι εἶνε φρονιμώτερον, νὰ παύσωμεν ὁμιλοῦντες καὶ νὰ σπεύσωμεν ἐπὶ τὸ ἔργον.

— Ἀπεφασίσθη ὅθεν ὁ μὲν Πέτερσον ἀφ' ἐνὸς νὰ ἐπιβιβασθῆ καὶ εἰδοποιήσῃ τὰς κατὰ μῆκος τοῦ Ὅχιο ἀποικίας, ἀφ' ἑτέρου δ' ὁ Δέγγλ μετὰ τοῦ Μάνσφιλ νὰ περιτρέχῃσι τὰ

τῶν Ἰνδῶν χωρία πρὸς συνάντησιν τῆς Ἀγγέλου.

Τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον ἐτέθη ἐν ἐνεργείᾳ ἀθωρεῖ, μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῖς δραστηριότητος· μετὰ μεσημβρίαν δὲ τῆς ἐπομένης τῆς φυγῆς τοῦ Μάκ, οἱ τρεῖς κυνηγοὶ περιέτρεχον τὸ δάσος εἰς ἀναζήτησιν τῆς νέας Ἰδοῦ. Ὁ Δίκ καὶ ὁ Μάνσφιλδ ἔλαβον τὴν βορειοδυτικὴν διεύθυνσιν πρὸς τὰς πολίχνας τῶν Σουανῶν εἰς ἃς κατέφθασαν ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος.

Εἶδον τὸν Μάκ ἄπαξ ἢ δις ἀλλ' οὐδὲ τὴν σκιάν τῆς Ἰδοῦ κατῶρθωσαν νὰ ἴδωσιν, ἐξ οὗ καὶ ἐπίστησαν ὅτι αὕτη εὕρισκετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σιῶτα ἢ θὰ κατέγεινε περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ἀγαθοεργοῦ τινος ἔργου. ἢ τὸ ἔτι πιθανότερον ὅτι θὰ ἔπασσε θῦμα τῆς ἐκδικήσεως τοῦ ἐξομώτου. Ἀπέλιπες ὅθεν ἐπανεκάμψαν εἰς τὴν ἀποικίαν καὶ δόσαντες λόγοδοσίαν τῆς ἐκδρομῆς των ἀνέμενον τὴν ἀφίξιν τοῦ Πέτερσον, ὅπως μάθωσιν εὐχάριστόν τι ἐκείθεν.

Ἐβδομάς ἤδη παρήλθεν ἐν τῇ ἀνυπομονῆσιν αὐτῆ. Ἐπὶ τέλους ὁ Πέτερσον ἀφίκετο καὶ οὗτος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς κομίζων εἰδήσεις οὐχὶ καθησυχαστικάς. Εἰς τὸ πρῶτον ὅπερ ἀπήντησε χωρίον ἐπληροφόρησαν αὐτὸν ὅτι ἡ Ἀγγελος εἶχεν ἀφίξει τὸ χωρίον των τὴν πρωτὴν ἐκείνην ὑπὸ μεγίστης κατεχομένη ψυχικῆς ταραχῆς ἢ τὸ αἷτιον ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μάθωσιν, εἰ καὶ κατέβαλλον πᾶσας αὐτῶν τὰς προσπαθείας ὅπως τὴν πείσωσιν νὰ μείνῃ παρ' αὐτοῖς. Ἀναμφιβόλως ὁ Μάκ διὰ διαβολικοῦ τινος τρόπου προσεπάθησεν ἴσως νὰ ἀπειλήσῃ τὴν ζωὴν τῆς, ἐφ' ἧ καὶ παρωξύνθη τὸ νευρικόν αὐτῆς σύστημα.

Ὁ Πέτερσον εἶχε διατρέξει διαδοχικῶς ὅλας τὰς ἀποικίας, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξιχνιάσῃ. Ὑπέθεσεν ὅθεν ὅτι ἡ Ἀγγελος δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ εὕρισκῆται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐφ' ἧ καὶ ἰχνηλάτῃ τὰ δάση πρὸς

ἀνεύρεσιν αὐτῆς. Ἐνῶ δ' οὗτος κατεγίνετο νὰ τὴν εὕρῃ, αὕτη ὑπῆρξεν ἡ εὐροῦσα αὐτόν.

Μεσημβρίαν τινα καθ' ἣν κατάκοπος ἐκ τῆς κοπώσεως μὲν ἀπεκοιμήθη, ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ ὕπνου ὑπὸ ἐμφανίσεως αἰφνιδίου. Ἦτο δ' ἐκείνη.

« Μὲ ἐζήτεις; ἠρώτησεν μετὰ γλυκῆτητος.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Μήπως καὶ σὺ κακὰ σκέπτεσαι κατ' ἐμοῦ; καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ μᾶλλον ἐπίπονος ἀγωνία ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ταλαιπώρου Ἰδοῦ.

« Ἐγώ. . . Ὁ! Δὲν θὰ σὲ ἐβλαπτον, οὐδὲ ἑκατομμύρια χρυσοῦ ἂν μοὶ προσέφερον! Σὲ ἐζήτουν μόνον διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου κατὰ κινδύνου τῆς ζωῆς σου. Ἐκτακτόν τι ἐτάραττεν τὴν νέαν γυναῖκα ταύτην, ὅπερ παρὰ τὴν θέλησιν του ἀνησύχει τὸν Πέτερσον, εἰ καὶ παντοίως κατέβαλε προσπαθείας νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ἡ Ἀγγελος ἀτενίσασα αὐτὸν ἐπὶ τινα χρόνον τῷ εἶπε, λοιπὸν σὺ θέλεις, νὰ μὲ φονεύσῃ;

— Ὅχι, χιλιάκις ὅχι, οὐδέλωσ ἤθελε πράξει τοιαύτην ἐπονεϊδίστον πράξιν, ἀπειναντίας μάλιστα εἶμαι ἱκανὸς νὰ κατακερματίσω τὸν ὅστις ἤθελε ἐγγίξει μίαν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου, καὶ ἀδελφός οὗτος εἰ ἐτύγχανεν.

— Μάθε λοιπόν! ὅτι ἐζήτησε νὰ μὲ φονεύσῃ, ἐπυροβόλησε κατ' ἐμοῦ καὶ μὲ κατέδιωξε μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἀνὰ χεῖρας.

— Ποῖος, οὗτος; Ὁ Μάκ-Κάβλ; . . .

— Ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ κατεδίωξε ἕως ἐδῶ καὶ θέλει νὰ μὲ φονεύσῃ . . .

— Ἀκουσον! . . Δυνατὸν εἶνε νὰ σὲ καταθλάσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ καταχθονίου σκοποῦ, σοὶ προτείνω λοιπὸν νὰ ἔλθῃς ὁμοῦ εἰς μέρος ἐνθα θὰ ἦσαι ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ.

— Ὅχι, ὅχι, . . διατιπῶμαι μόνη ὑπὸ μόνην τοῦ πλάστου τὴν προστασίαν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀπήρξατο ἤδη, ὅτε ὁ Πέτερσον ἀναπολήσας τὰς συστάσεις τοῦ

Ἄββότ, ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς Μαριάνης.

« Ἄκουσον, εἶπεν παρακλητικῶς γνωρίζεις τὸν Μὰκ-Κάβλ, τί τέρας εἶνε καὶ πόσον φείδεται τῆς ζωῆς τῶν λευκῶν. Οὗτος ἐν συνουδίᾳ τῶν Σουανῶν κατέλαβε τὴν παρελθούσαν ἀνοιξιν πλοιάριόν τι μεταναστευόντων ἐν οἷς ἤμην καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς μνηστῆς τοῦ φίλου μου Μάνσφιλδ ἐπιβαίνων καὶ ὁ μόνος σωθεὶς. . . Ἦ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου μνηστὴ τοῦ φίλου τραυματισθεῖσα ὑπὸ βέλους ἔπεσε θνήσκουσα, καὶ οὕτω ἐδέησε νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Οἱ γονεὶς αὐτῆς ἕκτοτε εἶνε ἀπαρηγόρητοι, ἐπεθύμουν δὲ νὰ γνωρίζωσι τὰ καθέκαστα τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ τέκνου των, ἐὰν λοιπὸν γνωρίζῃς τι περὶ αὐτῆς ἢ ἤκουσές τι ἀφορῶν εἰς αὐτὴν θὰ μὲ ὑποχρέωσῃς τὰ μέγιστα πληροφοροῦσα με.

— Ὅχι, ἀπήντησεν, ἡ Ἄγγελος, κινουῦσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὑπέθετον ὅτι ὁ Μὰκ-Κάβλ πιθανὸν νὰ ἔκαμιν λόγον ἐνώπιόν σου. Ἄ! εἶνε ἀληθὲς ὅτι οὗτος εἶνε σύζυγός σου;

Ἦ νῆα ἐνητενίσατο αὐτῷ μετὰ θαλασσίας ἐκπλήξεως, ἀλλ' οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

« Ἦ νῆα κόρη, περὶ ἧς σοὶ ἀνέφερον ὀνομάζετο Μαριάνη Ἄββότ. »

Πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ Πέτερσον, τὸ ὄνομα αὐτὸ προφερθὲν ἐποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους ὄντος. Αὕτη ἀνεσκίρτησε, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμεγεθύθη ὑπερβαλλόντως, ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἐφαίνετο διακοπεῖσα, ἅπαντα δὲ ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς κατέστη τοσοῦτω πεφοβισμένη, ὥστε ὁ Πέτερσον ἠσθάνθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του ὀρθοθεῖσας.

« Μαριάνη Ἄββότ! . . . Μαρ. . . Ἄββότ . . . Μαριάνη! ἐπανελάμβανε, ἐρευνῶσα καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀτενίζουσα, ὅχι πλέον τὸν Πέτερσον, ἀλλὰ τὸν ὀρίζοντα οὗ τὰ νέφη ὑπεχρυσούντο ὑπὸ τῶν φώτων τοῦ Οὐρανοῦ.

— Ναί! Μαριάνη, τὴν ὠνόμαζον, εἶπεν

ὁ Πέτερσον προσπαθῶν νὰ βοηθήσῃ τὴν μνημὴν τῆς Ἰνδοῦ. Ὁραία νῆα, ὀλίγον τι μικρότερα κατὰ τὸ ἀνάστημα ἀπὸ σὲ ἀλλ' ἐπίσης θελακτική.

— Μαριάνη Ἄββότ! . . . ἐπανελάμβανε φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς εἶδε αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀνεζήτει νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν τὸ μνημονικὸν τῆς σκοτίζοντα πέπλον.

— Ναί, σοὶ τῷ εἶπον, ἦτο τὸ ὄνομά της.

— Μὲ ἐρωτᾷς ἂν ἤκουσα ποτε περὶ αὐτῆς, ἂν γνωρίζω τι περὶ τῆς Μαριάνης Ἄββότ! . . . Ὅχι. . . ἀλλὰ μάλιστα. . . Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν. . . Ναί! . . . ἐνθυμοῦμαι, εἶδον αὐτὴν. Ὅχι. . . δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ αὐτῆς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ μετώπου της πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ τὸν Πέτερσον μὲ βλέμμα φρενοβλαβοῦς καὶ πεφοβισμένης.

— Προσπαθήσωμεν! . . σκέφθητι, . . εἶπεν αὐτῇ ὁ Πέτερσον, ὄντινα οἱ παράδοξοι τρόποι τῆς Ἀγγέλου δυσηρέστουν πολὺ. Πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπες ὅτι τὴν ἐγνώρισας. . . Ἀναπόλησον τὰ κατ' αὐτὴν, καλῶς; Πιθανὸν νὰ ἐνθυμηθῆς τὰ πάντα:

— Ὅχι! Ἀναποφεύκτως, δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ τίποτε, μὴ μὲ ἐρωτᾷς λοιπὸν ἐπειδὴ ὑποφέρω. . . Ἀλλὰ περίμενε. . . Μαριάνη Ἄββότ. . . Ναί, ὑπῆρχε νῆα τις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μετὰ τῶν Ἰνδῶν. . . ναὶ ἐκεῖ τὴν εἶδον. . .

Ταῦτα λέξασα, ὠχρίασεν καὶ κατέπεσε χαμαί.

Συνελθοῦσα δὲ εἰς ἑαυτὴν, τοῦ Πέτερσον ἔνεκεν τῆς προλήψεως μὴ ἐλθόντος εἰς βοήθειάν της, ἠγέρθη ταχέως καὶ ἔτρεξε δρομαίᾳ πρὸς τὸ δάσος.

Αὕτη ἦτον ἡ ἀφήγησις ἣν ὁ Πέτερσον διηγείτο εἰς τοὺς σιγῶντας καὶ ἐκπλήκτους ἀκροατὰς τοὺς τῶν ὀποίων τὰς καρδίας συνεκίνησεν. Ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τοῦ Ἄββότ καὶ Μάνσφιλδ καὶ εὐχαρίστησε αὐτοὺς τοσοῦτω ὥστε ἐδέησε νὰ παρέλθῃ ἱκανὸς

χρόνος ὅπως κατευνάσῃ τὸν ἐκ τῆς χαρᾶς ἐρεθισμόν.

Ἄπαντες ἐγνώριζον τὴν θλίψιν τοῦ Ἄββότ καὶ τῆς συζύγου του. Ἦ μήτηρ πρὸ πάντων τῆς Μαριάνης κατέστη ἀγνώριστος ἐκ τῆς κατατηκούσης αὐτὴν πρό τινας θλίψεως οὐδὲν ἕτερον εὐχομένη ἢ τὴν μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς συνάντησιν.

XIII.

ΣΚΟΤΟΣ.

Τὰ τῆς ἀνησυχίας αἰσθήματα ἕνεκα τοῦ κατὰ τῆς Ἀγγέλου διαγμοῦ ἠδῆσαν ἔτι πλέον συνεπέειχ δύο γεγονότων ἅτινα ἔλαβον χώραν τὴν ἐπομένην.

Ὅς ἤδη εἶχε προαποφασισθῆ, ὁ Δέγγλ ἔμελλεν τὴν ἐπαύριον νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὰ χωρία τῶν Σουανῶν καὶ πληροφορηθῆ τὰ κατὰ τὴν Μαριάνην. Εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐκδρομὴν συνεφωνήθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ Πέτερσον, ὅστις μετέβη παρὰ τῷ Διοικητῇ ἵνα ἀναπαυθεὶς προετοιμασθῆ εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς ἐπαύριον.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατεῖλῃ καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπερῶσαν τὰς προετοιμασίας των διὰ τὴν προτιθεμένην ἐκδρομὴν των ὅτε ὁ ἐπὶ τοῦ προχώματος τοῦ φρουρίου σκοπὸς εἶδε μακρὰν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰνδικὸν ἀκάτιον. Οἱ δύο κυνηγοὶ, ὁ Ἄββότ, ὁ Μάνσφιλδ ὁ Ζένκεν καὶ τινες ἄλλοι ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ προχώματος εἰδοποιηθέντες ὅπως ἀνακαλύψωσι τι ἰδίους ἕμματα περὶ τοῦ ὑπόπτου ἀκατίου.

« Ἀλλὰ! . . . ἐφώνησεν ὁ Δέγγλ ἔχει καὶ ἕτερον ἀκάτιον ὕπερ ἀκολουθεῖ τὸ πρῶτον. Τί ἄρα σημαίνει τοῦτο; Εἶνε παράδοξον. Οἱ ἄποικοι ἠκολούθουν τὰ ἤδη διακρινόμενα δύο ἀκάτια διὰ τοῦ βλέματος μετ' ἐνδιαφέροντος οὐχὶ τυχαίου. Τὸ τελευταῖον εἶχε περάσει ἤδη τὴν κυρτότητα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἠκολούθει τὸ πρῶτον. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνωσιν ἂν τὸ δεύτερον κατεδίωκε τὸ πρῶτον ἕνεκεν τῆς ἀπροστάσεως μεγάλης οὐσῆς

ἔτι, ἀλλ' ἡ ταχύτης αὐτῶν ἦτο τοσοῦτω ὁμοίμορφος ὥστε ἐφαίνετο ὡς δύο αὐτόματα μηχαναὶ τεθεῖσαι εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τῆς αὐτῆς συγχρόνου δυνάμεως.

Τί φρονεῖς περὶ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Μάνσφιλδ τὸν Δέγγλ;

— Διακρίνω ἤδη τὰς κώπως των, βυθίζομενας εἰς τὸ ὕδωρ εἶπεν ὁ κυνηγός, καὶ φρονῶ, προσέθεσεν ὀμιλῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ προσκολὼν τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν δύο ἀκατίων, ναί, εἶμαι βέβαιος; ἕνα μόνον ἄτομον εἶνε εἰς τὸ πρῶτον ἀκάτιον ἐνῶ εἰς τὸ δεύτερον εἶνε ἐν . . . δύο . . . εἶνε καταδιώξις, χίλιοι κεραυνοὶ! τόσῳ βέβαιον ὅσῳ . . . ἔφερε τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν.

« Ἴσως φιλικῆ καταδιώξις ἢ μάλλον λεμβοδρομία, Ἰνδικῶν ἀκατίων, εἶπεν ὁ Ἄββότ.

Ὅχι! δὲν γίνονται λεμβοδρομίαι εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὸν Ὅχιο ἀπεκρίνατο δι' ἡσύχου μειδιήματος ὁ κυνηγός.

Περίεργος ἀληθῶς ἦτον, ἡ καταλαβούσα ἅπαντας συγχρόνως ὑπόψια αὐτῆ καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐξέφρασεν αὐτὴν πρὶν ἢ καταστῆθετικότης. Ἄπαντες ἐξηκολούθουν παρατηροῦντες τὰ δύο ἀκάτια μέχρις ὅτου καταφανὲς ἐγένετο ὅτι τὸ ἐν τῷ πρῶτῳ πρόσωπον κατεδίωκετο ὑπὸ τῶν ἐπομένων δύο τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀκατίῳ εὐρισκομένων.

« Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! ἡ Ἄγγελος τῶν Συνόρων » εἶνε εἰς τὸ πρῶτον ἀκάτιον, στοιχηματίζω τὴν κεφαλὴν μου.

— Ἀλλὰ μάλιστα! ἐφώνησεν ὁ Δέγγλ, καὶ εἰς τὸ ἕτερον εἶνε ὁ παλαιὸς φίλος μας Μὰκ-Κάβλ μεθ' ἐνὸς Ἰνδοῦ.

Πολλοὶ τῶν ἀποίκων ἐν οἷς καὶ ὁ Διοικητῆς ἐδίστασαν νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὁ Μὰκ-ἤθελε ριψοκινδυνεύσει νὰ πλησιάσῃ τόσῳ πολὺ εἰς τὸ φρούριον.

« Εἶνε ἐν τούτοις ἐκεῖνος, ὁ ἴδιος προσέθεσεν ὁ δασερευνητῆς μετὰ τελείας βεβαιότητος πῶποτε δὲν ἐλανθᾶσθην προκειμένου

περί αὐτοῦ, εἶμαι δ' ἔτοιμος νὰ στοιχηματίσω ὅ,τι θέλετε.

— Ἐ! καλῶς! ἂν οὕτως ἔχει, δὲν ἐννοῶ τὴν ἀπαθὴ ἀπραξίαν σου ἀφίνων οὕτω τὴν καλητέραν τῶν φίλων σου νὰ αἰχμαλωτισθῆ, εἶπεν ὁ Διοικητὴς διὰ αὐστηροῦ καὶ ἐπιπληκτικοῦ ὕφους.

— Ὡ! δὲν θὰ τὴν καταφθάσῃ, ἀντίειπεν ὁ Δέγγλ ἡσύχως.

— Φρονῶ, ὅτι ὁ Μάκ καὶ ὁ Ἰνδὸς ἔχουσιν ἀνάγκην μαθημάτωντινων πρὸς χειρισμὸν ἀκατίου πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ παραβληθῶσιν πρὸς αὐτὴν.

— Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς καρβίνας του, παρετήρησεν ὀρθῶς ὁ Διοικητὴς διὰ μᾶλλον αὐστηρᾶς ἢ τὸ πρῶτον ὕφους. Δέγγλ καὶ σὺ Πέτερσον τρέξατε εἰς τὸ δάσος εἰς βοήθειαν, ἥς θὰ λάβῃ ἀνάγκην, καὶ φονεύσατέ μοι τὸν κακῶργον αὐτὸν ληστήν.

Ἐὰν μοὶ φέρετε αὐτὸν νεκρὸν, ἔξετε δῶρον ἑκάστῳν δολλαρίων καὶ θέλω ἀναφέρει τὸ κατόρθωμά σας εἰς τὸν Στρατηγόν.

— Ὡ τὸν ἐπιτύχῳ βεβαίως, τί διάβολον, ἔμαθῃ νὰ σκοπεύω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ριχάρδος Δέγγλ. Ἐλθετε φίλοι μου καὶ ἄς σπεύσωμεν διότι ἠργοπορήσαμεν. Σκεφθῆτε ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν φονεύτῃ πρὶν ἢ καταφθάσωμεν.

Οἱ δύο κυνηγοὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Μάνσφιλδ ἔδραμον δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν κνημῶν αὐτῶν πρὸς τὸ δάσος.

« Ἀκολουθεῖτε μοι » εἶπεν ὁ Δέγγλ εἰσερχόμενος εἰς τὸ δάσος μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἐν τῷ χροικῷ αὐτῷ διχοστήματι, οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐξηκολούθουν παρατηροῦντες τὰ δύο ἀκάτια μετὰ θλιβεροῦ ἐνδιαφέροντος.

« Ὁ Μάκ-Κάβλ πλησιάζει νὰ καταφθάσῃ τὴν ὠρᾶν. Ἄγγελον, παρετήρησεν με θυμῷ ὁ Ζένκενς. Ὡ! ἂν τὸν εἶχα εἰς τὰς χεῖρας μου θὰ τὸν ἐπινοῶ, εἰς δύο δευτερόλεπτα, τὸν ἀχρεῖον.

— Ἀλλ' ὄχι. . . . δὲν φαίνεται ὅτι τὴν καταφθάνει, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀββὸς, ἀλλ' ὅπως δῆποτε, ἡ καταδίωξις δὲν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ, φόβῳ τοῦ ἐν ὄψει φρουρίου. Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν σκοπεύσῃ τις διὰ τοῦ πυροβόλου, ἐστράφη λέγων πρὸς τὸν Διοικητήν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν χρῆσιν τοῦ ὄπλου τούτου ἐκτὸς εἰς περίστασιν μεγάλου κινδύνου.

— Ἐκπλήττομαι ἐπὶ τῇ τόλμῃ τοῦ τέρατος αὐτοῦ Μάκ-Κάβλ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀββὸς.

Ἦκουσα νὰ ἀφηγῶνται ὅτι εἶνε σκληρὸς ὅσον καὶ ὁ Γκέρτη ἀλλὰ μᾶλλον τούτου ἀνανδρὸς καὶ δειλὸς ἐν ὥρᾳ κινδύνου. Ἡ προσπέλασις ὁμῶς αὐτοῦ ὑπ' αὐτὰς τοῦ φρουρίου τὰς ἐπάλλξεις σχεδὸν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς γενναίωτης οὐχὶ τυχαίᾳ.

— Καὶ ὄντως δὲν ἰὰ πλησιάζῃ περισσότερον, πᾶν ὅτι ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ τύχῃ ἐντὸς βολῆς τῆς καρβίνας τοῦ Δέγγλ, ἐπειδὴ ἡ σύλληψις αὐτοῦ ζῶντος μοὶ φαίνεται ἀκατόρθωτος. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐδυσκολεύετο νὰ ἀποδράσῃ ἐκ νέου ὑπὸ τὴν φρούρησιν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ Ζένκενς.

Καὶ ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἐὰν ὁ Μάκ-Κάβλ προχωρήσῃ ἔτι ὀλίγον, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πέσῃ ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ κυνηγοῦ, εἶπεν ὁ Ἀββὸς συγκεινημένος. Ἀλλ' ἰδῆτε πόσον καλῶς ὁ Σουανὸς κωπηλατεῖ.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ἀπόστασις ὀλονὲν σμικρύνεται μετὰ τῶν δύο ἀκατίων, ἀπορῶ δὲ βλέπων ὅτι ὁ κυνηγὸς ὅστις καὶ ἀπλῶς μόνον περιπατῶν, θὰ ἦτον εἰς ἀπόστασιν βολῆς, δὲν δεικνύει ἴχνος ὑπάρξεως.

Ὡχ! θεέ μου! εἶνε ἀπαίσιον θέαμα τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἡ νέα γυνὴ φαίνεται ἀποκαρῶσα ἐκ τῆς κοπάσεως.

— Ἰδοῦ, ἰδοῦ, ὁ Μάκ-Κάβλ, προετοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ.

— Εἶνε ἀδύνατον! . . . ἀλλὰ . . . ναί . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν λάμψις ἐφάνη πρὸς τὰ ἔμπρὸς τοῦ δευτέρου ἀκατίου καὶ

ὀλίγος καπνὸς ὑψώθη εἰς τὰ ἄνω ἐνῷ αὐτοχρόνως ἠκούετο καὶ ὁ κρότος τῆς καρβίνας τοῦ Μάκ-Κάβλ.

« Ἐπέτυχεν αὐτὴν ἄρα; Ἀνάθεμα. . . . Ἔστω! Ἀλλὰ ποῦ στὸ διάβολον εὐρίσκεται ὁ Δέγγλ καὶ δὲν δίδει σημεῖα ζωῆς.

— Ἡθιανὸν νὰ ἐπληρώθῃ ἀλλὰ διεσώθη ἰδοῦ αὕτη δράμῃ πρὸς τὴν παρλίαν.

Καὶ ὄντως τὸ ἀκάτιον αὐτῆς ὤθει πρὸς τὴν παρλίαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κουντουκίου καταδιωκόμενῃ πάντοτε ὑπὸ τοῦ Μάκ-Κάβλ. Ὀλίγον τι ὕστερον, ὁ Ἰνδὸς ἐπαύσατο κωπηλατῶν καὶ ἐγερθεὶς ἐπυροβόλησε ἐπίσης. Συγχρόνως δύο ἕτεροι τουφεκισμοὶ ἠκούσθησαν, ὁ δὲ ἄγριος ὑψώσας τὰς χεῖρας ἐβυθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνατρέψας κατὰ τὴν πτώσιν του τὸ ἀκάτιον. Ὁ Μάκ Κάβλ ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ὡς κάλλιστος δύτης δὲν ἀνεφάνη ἢ εἰς ἐκτὸς βολῆς ἀπόστασιν, καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἀφαντὸς γενόμενος εἰς τὰ δάση.

Οὕτως ἐτέραν ἔτι φορὰν Μάκ-Κάβλ διεξέφευγε τὰς χεῖρας τῶν λευκῶν ἀλλ' ὄχι ἐξ ὀλιγορίας αὐτῶν.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἡμῶν ἔμεινον εἰς τὰ παράχθια ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀνεύρωσι τὴν Ἄγγελον τῶν Συνόρων, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσαν ν' ἀνακαλύψωσιν ἢ τὸ κρυβὲν ὑπ' αὐτῆς ἀκάτιον ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων. Ἐξετάσαντες δὲ τὰ πέριξ καὶ οὐδὲν ἴχνος αἵματος ἀνευρώντες ἐβεβηαιώθησαν, ὅτι αὕτη δὲν ἐτραυματίσθη ὑπὸ τῆς ἐκτοξευθείσης κατ' αὐτῆς βολῆς, καίτοι ὁ Μάκ ἐφημίζετο ὡς ἐπιδειξάτατος σκοπευτής.

« Ἰδοῦ καὶ ἐτέρα ἀπόδειξις, εἶπεν ὁ Δέγγλ, εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν ἐπιτίθεται κατ' αὐτῆς ἄνευ ἀποτελέσματος, ἄς ἔλθωσι τώρα νὰ με πείσωσιν ὅτι αὕτη δὲν εἶνε ἄλλόν τι πνεῦμα καθ' οὐ οὐδὲν ἰσχύουσι π' ἀνθρώπινα καταστρεπτικὰ μέσα.

— Κἀγὼ εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, εἶπεν ὁ Ζέμ. Πέτερσον, μάλιστα ἀπορῶ πῶς αὕτη

δὲν κατεκεράυνωσε τὸν Μάκ.

Μεῖνε ἡσυχος καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς, θὰ ἐξοφλήσῃ τὸν μετ' αὐτοῦ λῶν της ἀλλ' ἔτι δὲν ἤγγηκεν ἡ ὥρα του ὡς φαίνεται.

Οἱ τρεῖς φίλοι, ἐπανεκάμφαν οἴκοι καὶ ἀνεπαύθησαν, ἡ δὲ ἐκδρομὴ εἰς τὰ χωρία τῶν Ἰνδῶν ἀνεβλήθη ἐπ' ἀόριστον.

XIV.

H EN TΩ ΔΑΣΕΙ ΕΦΟΔΟΣ.

Τὴν ἐπαύριον τῶν συμβάντων ἄπερ ἐξιστορήσαμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ ἐπανελάθον ἕκαστος τὰς συνήθεις ἀσχολίας. Ὁ σκοπὸς ἤλαττε ἕκαστοτε κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ φρουρίου ἀνά τρεῖς ὥρας οἱ δ' ἐπίλοιποι ἐν καιρῷ ἀργίας ὡς τὸ συνήθες ἠκροῶντο τοὺς κυνηγούς Δέγγλ καὶ Πέτερσον διηγουμένους τερπνάς ἀφηγήσεις.

Ὁ καιρὸς ἦτον βροχερὸς καὶ πρὸς τὴν θύελλαν ἀποκλίνων, ὁ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φρουρὸς μετ' ἀνυπομονησίας ἐμέτρα τὰ λεπτά τῆς ὥρας, ἄχρις οὐ ἔλθει ἡ σειρὰ τοῦ ἀντικαταστάτου του. Ἀλλ' ἐνῷ κατεγίνετο εἰς τὴν ἄχρη ταύτην ἐπασχόλησιν πρὸς διασκέδασιν τῆς ἀνίας του ἠκούσε φωνὴν ἀδύνατον καὶ ὡς πνιγομένην ἀλλ' ἐν τούτοις καθάραν καὶ εὐδιάκριτον καλοῦσαν αὐτὸν κάτωθεν, ἐκ τοῦ ἀραιώματος.

« Ἐ! ἐκεῖ, ἐπάνω! »

« Τίς εἶ; Τί ζητεῖς ἐνταῦθα; »

— Ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ φρούριον, ὦν ἡμιθανὴς ἐκ τοῦ ψύχους. Θέλεις νὰ με εἰσάξῃς;

— Καλέ μου κύριε, λυποῦμαι πολὺ, ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀναμείνητε τὴν πρῶταν τῆς αὔριου.

— Ἀλλ' ἕως αὔριον, θὰ εἶμαι ἀποθιμμένος.

Ὁ Τζιμ Πέτερσον δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ φρουρίῳ;

— Μάλιστα, κατόπιν;

— Κράξε τον. Ὡς με εἰσάξῃ ἐκεῖνος, ἀφοῦ σεῖς δὲν θέλετε.

— Δὲν τὸ γνωρίζω . . . Ποῖον ν' ἀναγ-
γείλω;

— Εἶμαι ὁ Μάδιξον Δραϊκ καὶ ἐπιθυμῶ
νὰ ὁμιλήσω τῷ Πέτερσον.

Ὁ φρουρὸς λαβὼν τὰς ἀναγκάιας προφυ-
λάξεις ὅπως μὴ ἐμπέσῃ εἰς ἐνδεχομένην τι-
να παγίδα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐν σπουδῇ
ἔκραξεν.

« Πέτερσον! ἔξω εἶνε ἄνθρωπός τις ὅστις
ζητεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ, ὀνομάζεται δὲ Μάδι-
ξον Δραϊκ.

Τί λέγεις; ἠρώτησε τὸν φρουρὸν, καταλη-
φθεὶς ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως καὶ διακό-
ψα; ἀφῆγασίν τινα ἦν διηγείτο τοῖς συνε-
ταίροις του, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὀνομάζεται
Μάδιξον Δραϊκ;

Ἄλλ' αὐτὸς εἶχε φονευθεῖ, κύριοί μου, ἐν-
τὸς τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ μόνος
διασωθεὶς ἤμην ἐγὼ, ἐννοεῖτε λοιπὸν τοὺς
διασταγμούς μου.

— Μὴ εἶνε λοιπὸν κατάσκοπός τις τοῦ
Μάκ; παρετήρησεν ὁ Διοικητής. Περιττὸν
φρονῶ νὰ σοὶ συστήσω προφυλάξεις, ἄλλως
τε πρὸς περισσοτέρην ἀσφάλειαν σὲ συνοδεύω.

Ἄμφότεροι ἐξῆλθον ἐπὶ τοῦ προχώματος
ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο τόσῳ βαθῷ καὶ ζοφερὸν
ὥστε μὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὸν
φρουρὸν.

« Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ἠρώτησεν
ὁ διοικητής.

— Μέλlete νὰ τὸν ἀκούσητε, ἰδοῦ.

« Ἐ, ἐκεῖ ἄνω, φρουρὸς, ὁ Πέτερσον δὲν ἤλ-
θεν ἀκόμη;

— Ἴδου ἐγὼ, τί μὲ θέλεις;

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, Πέτερσον, δὲν ἀνα-
γνωρίζεις ἐν ἐμοὶ τὸν Μάδιξον Δραϊκ, ὅστις
ἦτον ὁμοῦ μὲ ἐσὲ ἐπὶ τοῦ κυριευθέντος πλοια-
ρίου τῶν μεταναστευσάντων τὴν παρελθοῦ-
σαν ἄνοιξιν;

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐκεῖνον δὲν ἐγνώρισα
ὡς Μάδιξον Δραϊκ ἐφονεύθη κατὰ τὴν ἀπο-
φράδα ἐκείνην νύκτα.

— Εἶμαι ἐγὼ ὅλος καὶ ὅλος, ὁ ἴδιος Μά-

διξον· δὲν εἶχον φονευθῆ, ἢ καὶ ἀκουσίως τῶν
ἐπιδρομέων, ἀλλ' ἂν δὲν μὲ δεχθῆτε ἐντὸς
τοῦ φρουρίου βεβαίως τὴν φορὰν ταύτην θ'
ἀποθάνω.

— Ὀλίγη ὑπομονή· Δραϊκ, ἔρχομαι νὰ
ἴδω.

— Καὶ δὲν σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι δυνα-
τὸν νὰ σὲ ἀπατᾷ.

— Ἄλλὰ ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν του·
σοὶ τὸ δυνῶ θὰ τὴν ἀνεγνώρισον καὶ μεταξὺ
χιλίων ἄλλων. Οὐχ' ἦττον θὰ ἐστοιχιμάτι-
ζον ἑτέρας χιλίας φορὰς ὅτι οὗτος εἶχε φo-
νευθῆ ἅπαζ.

— Ἐμπρός! Τζίμ, ἄφες τὰς προλήψεις
καὶ εἰσάξον αὐτὸν λαμβάνων τὰς δεούσας
προφυλάξεις, Παρὰ τὰς τοῦ Διοικητοῦ ὅμως
ἐνθαρύνσεις ὁ Πέτερσον κατήχεται ὑπὸ ἀνε-
ξηγήτου φόβου κατερχόμενος τὴν κλίμακα.

« Ποῦ διάβολον εἶσαι πλησιάζων εἰς τὴν
θυρίδα.

— Ἐνταῦθα, ἐνώπιόν σου, εἶπεν ὁ τα-
λαίπωρος συγκρούων τοὺς ὀδόντας ἐκ τοῦ
ψύχους.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι εἰς τὰ πέριξ δὲν
περιφέρονται ἐρυθρόδερμοι οἵτινες δὲν θὰ
λυπηθῶσι βεβαίως νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ φρού-
ριον συγχρόνως μετὰ σοῦ;

— Ὅχι . . . ὄχι . . . σοὶ λέγω . . . Πρὸς
θεοῦ μὴ μὲ βασανίζης, ἄνοιξέ μοι τὴν θύραν.

— Ἴδου ἐγὼ! ἀμέσως! Καὶ ταῦτα λέγων
ἔσυρε τοὺς σιδηροὺς σύρτας καὶ εὐρέθη ἀντι-
μέτωπος πρὸς τὸ σκελετὸν μᾶλλον ἀνδρὸς
δὲν εἰσήγαγεν ἐντὸς τοῦ φρουρίου.

« Πῶς ἔχεις Τζίμ; Δὲν φαίνεσαι χαίρων
ἐπαναβλέπων με, τῷ εἶπε τείνων αὐτῷ τὴν
χεῖρα.

— Πρόσμενε, πρόσμενε νὰ ἐπανακλείσω
τὴν θύραν καὶ ἀνερχόμεθα ὁμοῦ εἰς τὸ φρού-
ριον εἶπεν ὁ Πέτερσον περιέργως ἐξετάζων
ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸ ὑποτιθέμενον φάσμα τοῦ
φίλου του.

Λαβὼν δὲ ἐκ τῆς χειρὸς, εἶ καὶ τρέμων
ὑπὸ τοῦ φόβου ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν αἴ-

θουσαν ἐν ἣ παρεκάθητο οἱ κυνηγοί.

— Ἐλεεινὸς καιρὸς, ἔξω κύριοι, εἶπεν ὁ
Δραϊκ ὑποκλίνων, καὶ ἐπλησίασε παρὰ τὴν
θερμάστραν. Ψυχὸς κάτω τοῦ μηδενικοῦ
παγώνων τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας. Βεβαίως
θ' ἀπέθνησκον ἐὰν δὲν ἐπρόφθαιεν ἐνταῦθα.
Πόσον ζωογόνον εἶνε τὸ πῦρ τοῦτο!

Οἱ κληρονομοὶ μας, φύσει φιλόξενοι, καὶ βλέ-
ποντες ὅτι ὁ αἰτούμενος τὴν φιλοξενίαν των
ἀνὴρ δὲν ἦτο φάσμα, ἀλλ' ἐκ σαρκὸς καὶ ὀ-
στέων, ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος εἰ καὶ
λίαν ἰσχυροῦ, ἐμφαίνοντος ἰσχυρὰν κρᾶσιν, ἔ-
σπευσαν νὰ περιποιηθῶσι τὸν ξένον αὐτῶν
δεόντως.

Ὁ Διοικητὴς λαβὼν τὸν λόγον, εἶπεν :

« Πράγματι ἡ νύξ εἶνε ψυχρὰ καὶ ζοφε-
ρά. Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σᾶς προσφέρω
ποτήριον ποτισίου ὅπως θερμανθῆτε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δραϊκ, κενώσας
τὸ ποτήριον ἀπνευστί. Οὐδὲν ἄλλο θέλω,
αἰσθάνομαι τώρα καλλίτερα.

— Λοιπὸν Δραϊκ, πρέπει νὰ παραδεχθῶ
ὅτι σὺ εἶσαι ζῶν καὶ ὑγιαίνων, εἶπεν ὁ Πέ-
τερσον, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ὡς ἐξερχό-
μενος τοῦ ληθάργου του.

— Ἄ! Ἄ! Τζίμ, ἐπὶ τέλους μὲ ἀνα-
γνωρίζεις; Ἐλεγα καὶ ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν,
ποῖον τὸ αἶτιον τῶν παραδόξων τρόπων σου
κατὰ τὴν εἰσοδὸν μου.

— Τὸ ὁμολογῶ σὲ ἐξέλαβον ὡς φάσμα
καὶ μετὰ κόπου νῦν ἐτι πιστεύω εἰς τὴν
πραγματικότητα, ἀναπολῶν ὅτι σὲ ἄφησα
θνήσκοντα κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡ-
μέραν. Ἀλλὰ νῦν ὅτε ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵ-
ματός σου ἐπανέλαβε τὴν φυσικὴν τάξιν της,
διηγήσου ἡμῖν τὰ καθέκαστα τῆς διασω-
σεώς σου.

— Εὐχαριστῶς. Ἄρχομαι τῆς ἀφηγήσεως
ταύτης. (ἀκολοῦθει.)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ XVI

Ἡ Γαλλικὴ βασιλεία σχοῦσα τοὺς ἥρωας
καὶ ἀγίους της, εἰδεῖτο καὶ μάρτυρος καὶ εὖρε
τοιούτου ἐν τῷ Λουδοβίκῳ XVI. Ὁ ἐξετάζων
αὐτὸν καὶ τὴν ἐποχὴν του δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι
ἐγεννήθη διὰ τὸ Ἰκρίωμα ὡς εἶχε γεννηθῆ καὶ
διὰ τὸν θρόνον. Διότι ἐκέκτητο πάντα τὰ
προσόντα τοῦ θύματος, τὴν ἀγνότητα, τὴν
ἀρετὴν, τὴν αὐταπαρνησίαν καὶ τὸ προαίσθημα.
Τὴν δ' ἡμέραν καθ' ἣν ἀνηγορεύθη βασιλεὺς κλί-
νας τὸ γόνυ καὶ ὀρέξας πρὸς τὸν Οὐρανὸν τὰς
χεῖρας ἀνεφώνησε μετὰ δακρύων. «Θεὸ
μου ὁποῖον δυστύχημα δι' ἐμέ.» Οὐδεμία δὲ
φράσις δύναται κάλλιον ν' ἀπεικονίσῃ τὸν δυ-
στυχῆ πρίγγιπα ὅστις ἰθεώρει τὴν βασιλείαν
ὡς δυστύχημα. Καὶ ἀληθῶς δὲ ἦν μέγα δυστύ-
χημα. Διότι ἵνα κατισχύσῃ κατὰ τῆς ἐξεγειρον
μένης καταιγίδος, καὶ ἀναστείλῃ τὸν κεραυνὸν
τῶν δημοτικῶν παθῶν τῶν ἀπὸ αἰῶνος ἤδη
ἀποτεθησαυρισμένων ἀπηταιτο βασιλεὺς στρα-
τιωτικὸς καὶ δικτάτωρ. Ὁ δὲ Λουδοβίκος
XVI ἦτο βασιλεὺς ἀπλοῦς καὶ εἰρηνικός,
ἀγαθὸς πατὴρ καὶ ἀληθὴς σύζυγος, εὐθεὶς καὶ
εὐλαβὴς, μᾶλλον προωρισμένος ἵνα καθίσῃ
ἡσυχῶς μετὰ βλέμματος προσιμειδῶντος, ἐπὶ
θρόνου σεβαστοῦ καὶ ἐν μέσῳ λαοῦ ἠνωμένου
ὡς μία οἰκογένεια ἀπῆταιτο ἐνὶ λόγῳ μέγας
ἀνὴρ ὁ δὲ Λουδοβίκος XVI ἦν μόνον ἀγα-
θός. Ἐὰν διεδίδετο τὸν Λουδοβίκον XIV καί-
περ τῆς βασιλικῆς αἰγλης, κάπως ἐκλιπούσης,
ἤθελεν ὅμως ἐξάπαντος κυβερνήσῃ διὰ μέσου
τοῦ ἀξιωματοῦ τῆς ἰσχύος ἢν ἐλάμβανεν, εἶνος
ὅπερ εἰσέτι καθ' ἕξιν ὑπήκουεν. Ἐνῶ, διαδε-
χθεὶς τὸν Λουδοβίκον XV καὶ εὐθεὶς αἴφνης
ἀντιμέτωπος πρὸς τὰ ἀνυπότακτα νομοθετικὰ

σώματα πρὸς τὰ ταρχώδη δημοτικά συμβούλια, πρὸς τὴν πληθὺν τῶν δημαγωγῶν καὶ τῶν φιλοδόξων οὐ; ὡς νέαν γενεὰν κωνώπων ἐξεκώλαψεν ἡμιατυατικὴ ζύμωσις αἰῶνος; φιλοσοφίας καὶ δυσσεσκείων, ἐπλήρωσεν αὐτὸς τὴν ἀτιμώρητα σφάλματα τῶν προκατόχων του, οἵτινες ἤγαγον αὐτὸν ὁμὲν διὰ τῆς δόξης, ὁ δὲ διὰ τῶν ἡδονῶν πρὸ τῆς ἀδύσσου τῆς διπλῆς ἐλλείψεως τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν χημάτων. Ἄλλ' ὅπως ποί' ἂν ἦ ὡς μὲν τούλαχιστον ἀρετὴ τοῦ Λουδοβίκου XVI παρίσταται, τὸ ὅτι δὲ, ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ ὄγκου τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἐπακινδρόμησε πρὸ οὐδενὸς τῶν καθηκόντων του ὧν ἢ ἐκπλήρωσις κατέστη ἐπικίνδυνος. Ἄντι τοῦ ἐπιζητεῖν τὴν δημοτικότητα προσεπάθησε νὰ ἀναδειχθῆ ἀντάξιον αὐτοῦ. Τίς δὲ δύναται νὰ ψεῖξῃ αὐτῷ τὴν ἀποτυχίαν; τὸ νὰ πρῆξῃ βασιλεὺς; ὅ,τι δύναται, δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ πράξει ὅ,τι ὄρεϊλε; καὶ ἔπειτα τί μέλει ἡμῖν περὶ τῆς ἀποτυχίας, ἀφοῦ ὁ δρῶν ἦτο ἄξιος τῆς νίκης;

Ὁ δὲ Λουδοβίκος XVI ἦτο ἄξιος αὐτῆς. Διότι ἡ βασιλεία αὐτοῦ, ἢ: ἡ ἐπίκρισις καὶ ὁ προσηλακισμὸς κατήντησαν χυδαῖοι, εἶνε πλήρη: μέτρων, ἄπερ ἤθελον μὲν δοξάζει τὴν βασιλείαν ἄλλου, ἐπὶ ἠέγον ὅμως τὴν ἀπώλειαν τῆς τούτου· ἀληθῶς ὅποσαι ἐξετελέσθησαν πράξεις ἐπανορθωτικαὶ! ὅποσαι ἐπιτυχεῖ; μεταβολαί! ὅποσαι δὲ μεταρρυθμίσεις γόνιμοι! Τίς δὲ δὲν θέλει καμφοῖ καὶ ἀγανακτήσει, ἀναλογιζόμενος τὴν πληθὺν τῶν γενναίων νεωτερισμῶν ἀπ' ἐνός; καὶ τὸν θάνατον ὅστις ἐτιμώρησεν ἐκεῖνον, ὃν ὄρεϊλε νὰ στέψῃ διὰ τῆς ἀθανασίας ἀπ' ἐτέρου;

Ἡ ἐπ' ἀόριστον ἀναβολὴ τοῦ ὄχληρου δικαιώματος τῆς ἐπισήμου ἀναγορεύσεως, ἧτις ἠνάγκαζε τοὺς λαοὺς νὰ καταρῶνται τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, καὶ καθίστη φορτικὴν πῶς τὴν ἔλευσίν του. Ἡ ἐπίσημος ὑποχρέωσις τῆς ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τοῦ κράτους, τὸ ὅποιον πολιτικοὶ ἦκιστα εὐσυνείδητοι ὄλουσαν πρὸς πτώχευσιν, ἢ ἀνάκλησις τῶν Νομοθετικῶν σωμάτων ἄπερ κακῶς ὑπε-

λαμβάνοντο ὡς περιβεβλημένα τὸ δικαίωμα τῆς ἐξελέξεως τῶν Γενικῶν συνελεύσεων καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους, ἐνῶ ἦσαν ἄπλοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς δικαιοσύνης; τέλος ὁ Turgot ὑπουργὸς δηλ. ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ πεσόδος τεθεῖσα εἰς τὴν πρώτην τοῦ θεοῦ βαθμίδα, τοιαῦται ἐγγυήσεις καὶ τοιαῦται ἐλπίδες περὶ τῆς καλῆς διοικήσεως, ἐγκαινίζουσαι τὴν νέαν βασιλείαν ἡλικίαν πεποιθῆσιν ἠδύνατο νὰ ἐμπιστώσῃ; Ἄλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔθνος; ἦιστα πρὸς τοιαύτας συγκαταβάσεις διατεθειμένον ἐξέλαβεν ὡς ἀδυναμίας τὰς εὐγενεῖς ταύτας ἀπαρχάς. Ὅσον δὲ ἐλάμβανε, τοσοῦτον ἀπῆτει γινόμενον ἐπιβλητικώτερον καὶ μᾶλλον ὑποπτον καθόσον ἐτιμῶτο περισσώτερον καὶ περισσώτερον, εἰρήσθω τὸ ἀληθὲς ὄνομα, εἰσηκούετο. Περὶ ἔθνους δὲ τοῦ λόγου ὄντος, δὲν ἐνοοῦμεν νὰ συμφαντήσωμεν τὸν ἀληθῆ λαόν· ἀλλ' ἐνοοῦμεν τὴν ἀπρονόητον καὶ προληπτικὴν μερίδα αὐτοῦ, τὴν θορυβώδη καὶ ἀνυπόμονον προφυλακὴν τῶν νεωτεριστῶν, καὶ τῶν δυσηρεστῶν οἵτινες, κατέλεγον ἀμέσως εἰς τὰ παράπανα αὐτῶν πᾶν νέον εὐεργέτημα ὅπερ προὔξενε βραδύτητα εἰς τὴν ἑαυτῶν π. ὁδόν.

Διὰ τοὺς κομπαστὰς τούτους τῆς προόδου καὶ τοὺς φανατικοὺς νεωτεριστὰς δὲν ἀπῆτειτο μήτε Turgot μήτε Malesherbes μήτε Λουδοβίκος XVI, ἀλλὰ ὁ ὅλος τις ἢ κύριος; ὁ Λουδοβίκος δὲν ἔστειξε νὰ γίνῃ δούλος καὶ τὸν θαυμάζομεν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ γίνῃ οὔτε κύριος καὶ τὸν οἰκτεῖρασεν.

Ἀπὸ τοῦ 1776 ὁ ἀτυχὴς πρίγγιψ οὕτω ζωηρῶς ἠσθάνθη τὰς δυσχερείας τῆς μέσης ὁδοῦ, ἣν ἐξελεῖξαστο ἐν ἐπιχρῆ καθ' ἣν τὸ ἔσχατον ἄκρον ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ, ὥστε ἀποχωριζόμενος τοῦ Turgot ὁ οἰμὲν ἀριστοκρατικοὶ ἐθεώρουν ὡς λίαν ἐλευθέριον ἢ δὲ δημαγωγία ὡς ὑπὲρ τὸ δέον δειλόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ αὐτῷ τὴν λύπην του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήτῃ ἐν τῇ ἀποχωρήσει, « *Ἦτο εὐτυχεύτερος ἐμοῦ τῷ εἶπεν ἀποχαιρετιζῶν αὐτὸν μετὰ θλιβεροῦ μειδιῶν*

διότι δύνασθε γὰ παραιτηθῆτε»

Ὁλεθρία θλίψις ἦν αἰσθηθεῖσα ἢ ἐπανάστασις ἀνέλαβε νὰ τὴν δικαιώσῃ.

Τὸν ἀμίσητον Μωρεπᾶ καὶ τὸν κερδοσκοπὸν Turgot διεδέχθη ὁ δογματικὸς Νεκκέρ ὅστις ἐπεχείρησε τὴν μὲν Γαλλίαν νὰ διδάξῃ τὴν δὲ μοναρχίαν νὰ κηδεμονεύσῃ. Ἄλλ' ἀσθενῆς ὄσον καὶ θιαυρὸς, ἀφοῦ ἠρκέσθη νὰ ἀποκαλύψῃ τὰς πληγὰς αἷς δὲ εἶχε μῆτε τὴν ἀνδρείαν μῆτε τὴν εὐφυῖαν νὰ θεραπεύσῃ ὁ φιλόδοξος διαμαρτυρούμενος ἀπεσύρθη, ἀφείς εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἐπικίνδυνον καὶ ἐφήμερον δημοτικότητα πολέμου κατὰ τῆς Ἀγγλίας ὑπὲρ μιᾶς δημοκρατίας, καὶ πρὸς πλήρωσιν τῶν χασμάτων τοῦ προὔτολιγισμοῦ τὸν εὐφρᾶ καὶ ἐπὶ πόλαιον C. Louis ἔχοντα εὐφρᾶν ἀντὶ πόρω, καίσχέδια ἀντὶ ὀλισμένων μέτρων ἐνεργείας. Ἡ δὲ Γαλλία ἐκέρδισε τὸ μίσος τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐπὶ μακρὸν τὴν ἄχρηστίν τῆς Ἀμερικῆς, ἧτις ἐπὶ Ναπολεοντος συνεμάχησε κατὰ τῆς Γαλλίας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποῦ τὴν ἀπηρεθέρωσεν. Ὁ πόλεμος τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἐξιοθρήνητος οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν ἐξωτερικῶν γέσεων ὧν συνετάραξε τὴν ἀναγκαῖαν γαλήνην, ἀλλ' ἀπέδη πρὸ πάντων ὀλέθριος, ὡς σχολῆ ἀνεξαρτησίας καὶ νεωτερισμοῦ. Ἡ Ἀμερικὴ σωθεῖσα ἀπέδωκε τῇ Γαλλίᾳ τὸν Λαφραγέτιν ἢ δὲ Ἀγγλία ἐξεδικήθη τὰ δὲ ἰκονομικὰ εἰς τοιαύτην περὶ ἡθον δυσχερῆ θέσιν ἕνεκα τῆς καταστρεπτικῆς ἐκείνης ἐπιτυχίας, ὥστε τῷ 1787 ἐδεῖσε ν' ἀπαιτηθῆ παρὰ τῆς συνελεύσεως τῶν εὐγενῶν ἦτοι τῶν προνομιοῦχων, ἢ ἀκύρωσις τῶν προνομίων ἄπερ ἐξήντλουσαν τοὺς πόρους τοῦ ταμείου. Διὰ τῶν κομψῶν ἀδιακρίτων καὶ ἐγωιστῶν τούτων λατρῶν οἵτινες ἀνωφελῶς ἐβολιδοσκοπῆσαν τὴν πλιγὴν τοῦ ἐλλείματος αὕτη κατήντησε γάγγραινα ὁ Νεκκέρ ἀνεκλήθη, ἀλλὰ προφασιζόμενος θεραπείαν κατέστησε τὸ κακὸν ἀνίατον. Ἐξιντληθέντων δὲ καὶ τῶν τελευταίων ἀκεσῶδύνων, ἀπεσύρθη τὸ δεύτερον ἀφείς τὴν θέσιν οὐ; ὡς εἶπεν ὑπὸ τὰ

καυτήρια. Καὶ ἰδοὺ παρῆλθον εἰς τὸ μέσον αἱ Γενικαὶ Συνελεύσεις καὶ οἱ μέλινες τοῦ ὄχλου ἄνδρες ὀπλισμένοι διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσωμεν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῆς θορυβώδους ἀντιμικεῖας τοῦ ἔθνους εἰς τὰ πράγματα τῆς Μοναρχίας. Ἡ συμφωνία ταχέως μετετρέπη εἰς μάχην, ὁ δὲ Λουδοβίκος XVI δι' ἐσχάτου ἀγῶνος ὑψηλοῦ ἀλλ' ἀπέλπιδες ἐδέχθη αὐτὴν μετ' ἐξιοπρεπείας. Ἡ κατὰ τὴν 23 Ἰουνίου προκήρυξις αὐτοῦ εἶναι ἐμπνευσι; ἀληθοῦς βασιλείας.

« Ἡ τοῖς πᾶσι γνωστὴ αὕτη προκήρυξις
« λέγει ὁ Rivarol, προνοεῖ περὶ πάντων ὅσα
« ἀπετέλεσαν ἕκτοτε τὸ ἀντικείμενον τῆς
« εὐχῆς τοῦ ἔθνους. Φόρος δάνεια, ἢ ἐνεσῶ-
« σα κατὰστασις τῶν οἰκονομικῶν, ποσα δια-
« νεμμενα εἰς τοὺς διαφόρους νομοὺς, καὶ εἰς
« τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλείας, παγίωσις τῶν ἔθνων.
« καὶ χρεῶς κατὰργησις τῶν χρηματικῶν
« προνομίων τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν,
« κατὰργησις τῶν ἐλευθέρων φερόδων, σεβα-
« σμὸς πρὸς τὰς παντὸς εἶδους ἰδιοκτησίας,
« καὶ πρὸς τὰ ἐπωφελῆ καὶ τιμητικὰ προ-
« νόμια, τῶν γαιῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἐ-
« ξευγενισμοὶ, μιυτικά διαταγαί, ἐλευθερία
« τοῦ τύπου, φόρος ἐπὶ τοῦ ἄιματος, κώδιξ
« ἀστυκῆς καὶ ποινικῆς, ἀγγαρεία, δικαιο-
« ματα τῶν δουλοπαροικῶν, καπιτανάτα,
« στρατὸς, πὸ παντῶν δὲ, προσωπικὴ ἐ-
« λευθερία, ἰσότης συνειρητῶν καὶ σύστα-
« σις τῶν ἐπαρχιακῶν συμβουλίων, ταῦτα
« πάντα εἰσὶ τὰ ἀντικείμενα περὶ ὧν ἡ Α.
« Μεγαλειότης ὅτε μὲν ἐδήλου τὴν θέλησιν
« ὁ δὲ δὲ τὰς ἐπιθυμίας τῆς. Ἐπεσφοργίσε δὲ
« τὴν συνεδρίαν διὰ τῶν ἐξῆς ἀξιωμαθημο-
« νεύτων λόγων: « *Eār μὲ γκαταλίπητε ἐν*
« *τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ ἐπιμελήσει θὰ ἐπιδιώξω*
« *μόνος τὸ ἀγαθὸν τῶν λαῶν μου. . .* εἶνε
« δ' ἴσως σπανιον τὸ νὰ ἔχῃ ὁ ἀνώτατος ἄρ-
« χων μίαν μόνην φιλοδοξίαν, τὸ νὰ ἐπιτύ-
« χῃ παρὰ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ ἕνα συμφωνή-
« σαντες ἀποδεχθῶσι τὰ εὐεργείας του.

Ὁ Λουδοβίκος XVI ἔλαβεν ἀληθῶς λαμ-

πράν και ἀποφασιστικὴν θέσιν κατὰ τὴν πε-
ρίστασιν ἐκείνην. Ἐπεπε δὲ διὰ τῶν λέξεων
τούτων νὰ δὴ λύση τὴν συνέλευσιν, ἣς ἡ ἀπο-
στολὴ τοιοῦτοτρόπως πρ ἐλήφθη δὲ ἀσκοπὸς
ἐξεπληρώθη, καὶ νὰ θῆσθε τὰς κλειδὸς τῆς
αἰθούρας ἐν τῷ θηλακίῳ του. Διότι ἡ συνέ-
λευσις καταστᾶσθαι περιττὴ ἀπέβηεν ἐχθρά.
Μὴ ἔχουσα δὲ τί νὰ πράξη, ἐπεδόθη εἰς τὸ
καταστρέφειν τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο. Ἡ γεν-
ναϊότης τοῦ Λουδοβίκου XVI, καὶ ἡ εὐγενὴς
πρὸς τὴν ἀφίπλισιν τοῦ σπουδῆ, συνετέλειαν
μόνον εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀντιπα-
λοὺς του ἀπαιτητικὸς καὶ ἰσχυροτέρους. Τὸ
πρᾶγμα ἦτο ἐπικίνδυνον θὰ εἴπη τις· τὸ ἀ-
ποδεχόμενος ἄλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο; Μὴ
πως ἡ τύχη δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς θεοὺς; Ὁ
Λουδοβίκος XVI τί διεκινδύνους; τί δὲ δὲν
ἔβρισε νὰ περιμένῃ ἂν ὑπεχώρῃ; Διὰ τί τὰ
χαρὶς δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ δὲ καὶ, καὶ
διὰ τί τὸ λογικὸν ὡς λέγει ὁ Μονταίσιος δὲν
ἔσχε μέχοι τελος δίκαιον; Δυστυχῶς ὁ Λου-
δοβίκος XVI, ἔιχε μόνον μίαν εὐγενὴ δρυὴν
καὶ μίαν μεγαλυπεπῆ κίνησιν, τὴ δὲ μὴ-
σαν αὐτὸν ἐλαττήριον ἀμέσως ἐχλατήθη. Καὶ
διὰ νέας ἀντιδράσεως ὁ μονάρχης ἀνικανὸς νὰ
παλαίησθαι κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς πίστεως ἦν
ἀπετροπιάζετο κατέπεσε τοιοῦτο φημίω-
τερον ὅσα ὑψηλότερον εἶχεν ἰψώθη· ὁ ἴδιος
μὲν δὲν κατώρθωσε νὰ κῦσε νήθη· δὲν τῷ ἐ-
πέτρεισαν λοιπὸν μήτε νὰ βετιλεύσθαι.

Διότι συνδιάσαντες ἐπιδηξίως τοὺς ἀγῶνας
αὐτῶν ἡ πειρονοφηρία καὶ ὁ ὄχλος ἦτοι ἡ
πληθὺς καὶ ἡ ἐνέργεια, προσέβαλον ἐξ ἐφόδου
καὶ ἀμειλίκτως τὴν βασιλείαν πωτῶν, καὶ
κατόπιν τὸ ἀδύτην αὐτῆς δηλ. τὸν βασιλεῖα
πρῶτον καὶ ἐφεξῆς τὸν ἄνθρωπον. Ἐφ’ οὗ πα-
ρεβιάθησαν αἱ Βερταλλίαι, αἱ δὲ Τουλλεζίαι
ἐξ ἐφόδου ἐάλωσαν, ὑπελίπετο ἡ παραβίασις
τοῦ βασιλέως καὶ ἡ διαπαγὴ τοῦ θρόνου, τοῦ-
το δ’ ἐπραξεν ἡ ἐθνοσυνέλευσις διαδεξικμένη
τὴν Συντακτικὴν καὶ τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα
ἦτοι οἱ δῆμοι διαδεχθέντες τοὺς φιλοδόξους

καὶ τοὺς μανιακοὺς. Ἡ περίοδος δὲ αὕτη
εἶνε ἡ κοιμισμένη, ἡ μοιραία, ἡ ἀπελπισ
περίοδος τῆς βασιλείας ἢ μᾶλλον τῆς ζωῆς
τοῦ Λουδοβίκου XVI. Καὶ αὕτη ἀπεδείχθη ὁ-
ριστικῶς ἦτι τῶν περιστάσεων· διότι ἡ συν-
αίσθησις τῆς ἀντιδράσεως ἡ οὐσα ἔστιν ὅτε εὐ-
φυῖα τῆς βασιλείας ἀπέλιπεν αὐτόν. Μὴ τολ-
μῶν ν’ ἀντιτάξῃ βίαν, ἐθήκμασε κατὰ συμβου-
λὴν τῶν ἐν ἀρχαίῃ διατελούντων ὑπουργῶν
του, ν’ ἀντιπαλαίησθαι μετὰ μακροθυμίας διὰ
πειθῶς καὶ τῆς ὁδὸς τῶν δωροδοκίης. Συνεχῶς ἠ-
ρασε τῷ Λουδοβίκῳ τῆς Ὀρλεάνης, ἐπίστευσε ὅτι τῷ
Λαυραγιέτῃ τῷ Μιχαῖλ, τῷ Δαυτῶν, καὶ
προσέφυγεν εἰς τὰ τελευταῖα μέτρα τῆς σω-
τηρίας ἦτοι τὴν φυγὴν, τὴν χροῦσα καὶ τὴν
ξένην ἐπέμεινεν. Μετὰ ὀλίγον Διότι ἡ μὲν
φυγὴ ἐσθουράει πρὸς ἠτιαν, ἡ πληρωμὴ
χρηματίων πρὸς ἀνάσθησιν, ἡ δὲ πρόσκλησις
ξένων πρὸς ἐνοχλήν Παντα δὲ ταῦτα ἐπαξεν
ὁ Λουδοβίκος XVI ἐξ ἡμετέρας. Ἐπεδὴ ἐ-
πλήρωσεν εἰς τὸν Μιχαῖλ καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἀνευ
ἐλπίδος, ἐδυσπέτεται νὰ ἀξιοπροσπεῖς καὶ ἐπε-
κατέστη τὴν ἀσφάλειαν τῶν συμμάχων παρὰ
τὴν ἐπιθυμίαν του· τὰ πάντα ἀπέβησαν ἰδε-
ξόμενες ὀλιθητι αἰτίνας ἐπεταχῶν νὰ γε-
γνόσθαι, ἀπερὶ ἡ αὐταπάνοσις αὐτοῦ πρὸ πολ-
λοῦ ἀπεξεδέχετο ὁ δὲ Λουδοβίκος XVI οἷτις
δὲν κατώρθωσε νὰ ζῆσθαι ὡς βασιλεὺς, ἐπέτυ-
χε τοὺς ἕχθιστον νὰ ἀπέθνησθαι ὡς ἄγιος. Δὲν
ἔθεν νὰ πᾶσι μὲν τὴν κατ’ αὐτοῦ κα-
τηγορίαν ἢ τὸν πρὸς αὐτὸν οἶκτον, νὰ ἐξακο-
λουθῆται δὲ διὰ παντὸς θυμιζῶν αὐτόν. Ἀπὸ
τοῦ Νικαῦ μέχρι τοῦ Ἰερλώματος ἡ ἱστορία τοῦ
Λουδοβίκου XVI εἶνε ἀληθὲς μαρτυρολόγιον.
Δοτε ἀδύνατον ν’ ἀναγνώσῃ τις τὰς λεπτο-
μερείας τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ θανάτου
καὶ νὰ μὴ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν
Οὐρανὸν, ὅπου ὁ υἱὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου
εἶνε τὸν μόνον ἀδιάσειστον θρόνον καὶ τὸν
αἰώνιον στέφανον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΔΙΑΚΟΣΜΟΥ

Τοῦ Ἰατροῦ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

Υἱὸς ὦν οὗτος Βάττου καὶ Μεσάττης,
κατὰ Σουΐδαν, (ἐν Α. Καλλιμάχο) ἀνήκεν
εἰς τὴν διάσημον τῶν Πατριάδων τῆς Κυρή-
νης οἰκογένειαν, ἣτις ἐθαύμασε δι’ ὁκτώ
ὄλων γενεῶν τῆς χώρας ἐκείνης (Ἡροδῶτ.
IV, 163) τούτου δ’ ἕνεκα καὶ Πατριάδος
μὲν συχρᾶ ἐπικαλεῖται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
συγγραφέων Στράβωνος (Βιβλ. ΙΖ', σελ.
837), Ὁβιδίου (I i i II, 367 καὶ III, 53)
καὶ Καστόλλου (66), ἐνασμενίζει δὲ καὶ
αὐτὸς ὁ Καλλιμάχος νὰ παρίσταται ὡς κα-
ταγόμενος ἐξ αἵματος βασιλικῆς (ὕμν. εἰς
Ἀπόλλωνα, 66 κ. ἐπ. ἐπίγρ. 37). Ἐρη-
μάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Ἐρμο-
κράτους, καὶ ἐδίδαξεν ἀκολούθως αὐτὸς ἐν
Ἐλευσίει, προστείω τῆς Ἀλεξανδρείας
(ὅπου τῶν ἢ Χαδρα) Πτολεμαῖος ὁ Φιλιά-
δελφος, ὅστις ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, κατέ-
στησεν αὐτὸν προστάτην τοῦ Μουσείου. Ἐξ ἡ
δ’ ἐτι ὁ Καλλιμάχος καὶ ἐπὶ Πτολεμαίου
τοῦ εὐεργέτου υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ φιλα-
δέλφου (Σχόλ. εἰς Καλλιμ. ὕμν. Β', 26).
εἶνε δὲ ἀνυπόκριτον, ὅτι ἐρημάτισεν ἀρχι-
βιβλιοφύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου
βιβλιοθήκης, διαδεξάμενος εἰς τὴν θέσιν
ταύτην τὸν Ζηνόδοτον, καὶ κατασχὼν αὐ-
τὴν μέχρι τοῦ θανάτου του, ἦτοι περίπου
ἀπὸ τοῦ 260 μέχρι τοῦ 240 ἔτους π. χ.
(Κίτιον, οἱ Α. ex nd. Bibl. eccl. σελ. 19,
84 καὶ ἐφ.). Ταῦτα δὲ συμφωνοῦσι καὶ πρὸς
τὰ ὑπὸ τοῦ Αὔλου Κελίου λεγόμενα (XVI,
21), ὅτι δηλ. ὁ Καλλιμάχος ἐξῆσεν ὀλίγον
πρὸ τοῦ Κερχηρονικοῦ πολέμου. Ἐνυμφεῦθη
δ’ ὁ Καλλιμάχος θυγατέρα Εὐφράτου τοῦ
Συρακουσίου, καὶ εἶχεν ἀδελφὴν Μεγατίμην,
σύζυγον Στρατήνορος, οὗ ὁ υἱὸς, Καλλιμά-

χος, ὁ νεώτερος, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ
θεοῦ του, ἔγραψε, κατὰ Σουΐδαν (αὐτ.)
ποίημα ἐπικόν, ἐπιγραφόμενον περὶ νήτων.

Ὁ Καλλιμάχος ὑπῆρξεν εἰς τῶν διαση-
μοτάτων γραμματικῶν, κριτικῶν καὶ ποιη-
τῶν τῆς Ἀλεξανδρινῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πε-
ρίοδου, καὶ ἡ φήμη του ὑπερέβαλε τὴν πάν-
των σχεδὸν τῶν συγχρόνων του. Πολλοὶ δὲ
τῶν μᾶλλον διακεκριμένων τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης ἀνδρῶν, ὡς ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ἐρατο-
σθένης, ὁ φιλόξενος, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάν-
τιος, Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, ὁ Ἑρμιππος
καὶ ἄλλοι συχνοί, ἐχρημάτισαν μαθηταὶ του.
Ἐπῆρξε δὲ καὶ εἰς τῶν γονιμοτάτων τῆς
ἀρχαιότητος συγγραφέων, ἂν πιστεύσωμεν
τὸν Σουΐδαν (αὐτ.) ἀναριθμῶντα εἰς 800 τὰ
συγγράμματα αὐτοῦ, εἰ καὶ φαίνεται ἀναμ-
φισβήτητον, ὅτι τὰ πλεῖστ’ αὐτῶν ἦσαν ἐ-
λαχίστου ὄγκου, διότι εἶχε τὴν ἀρχὴν, ὅτι
α τομέγα βιβλιοῖσι οἰοῖτο ἐπιμεγαλίω κακῶ
(Ἄθην. Γ', σελ. 72, α).

Τὰ ἔργα αὐτοῦ, ὅσων ἡ ἔχουσαν ἀποσπά-
σματα, ἢ γινώσκουσαν ἀπλῶς τοὺς τίτλους,
ἀριθμοῦνται εἰς πλείονα τῶν τεσσαράκοντα·
ἀλλὰ τὰ ὀλίγα, ἀπερ κατέχουσαν, συνίσταν-
ται κυρίως εἰς ποιητικὰ προϊόντα, ἅτινα εἶ-
νε προφανῶς τὰ ἥττονος λόγου ἄξια ὦν ἐρ-
γων του· διότι ὁ Καλλιμάχος, πλὴν τῶν ἐν
τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀφθόνως διακεχυμένων
ἐγκωμίων, οὐδὲν παρέχει ἐν αὐτοῖς ἀληθοῦς
ποιητικῆς ἀρετῆς δείγματα, ἀναπληροῖ δὲ διὰ
τῆς πολυμαθείας καὶ τῆς περὶ τὴν λέξιν σπου-
δῆς τὴν ἑλλειψιν τῆς ποιητικῆς μεγαλοφαι-
ας. Τὰ δὲ περὶ τῶν ἔργων του, ἀπερ θὰ παρῆ
χον βεβαίως ἡμῖν πολυτίμους περὶ τε τῆς ἀρ-
χαίας μυθολογίας, τῆς ἱστορίας, τῆς φιλολο-
γίας κτλ. εἰδήσεις, ἀπωλέσθησαν δυστυχῶ
πάντα.

Τὰ σωζόμενα ἐτι ποιητικὰ ἔργα τοῦ Κα-
λιμάχου εἶνε.

α. Ἐξ ὕμνων, ὧν οἱ μὲν πάντες εἰς στ-
χοὺς ἐξαμέτρους καὶ διάλεκτον Ἰωνικὴν,

δ' ἔκτος, περὶ τοῦ λουτροῦ τῆς Παλλάδος, εἰς διστιχα καὶ διάλεκτον Δωρικὴν. Οἱ ὕμνοι οὗτοι, ὁμοιάζοντες μᾶλλον πρὸς ἐπικὴν, ἢ πρὸς λυρικὴν, ποίησιν, εἶνε προΐοντα πολλῆς σπουδῆς καὶ μεγάλης πολυμαθίας οἷα ἦσαν αἱ πλεῖσται τῆς ἐποχῆς ἐκεῖναι ποιητικαὶ συνθέσεις. Πᾶς σχεδὸν στίχος αὐτῶν περιέχει περίεργόν τινα μυθικὴν ἰδέαν καὶ δύναται τις νὰ εἴπῃ ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅτι οἱ ὕμνοι οὗτοι εἶνε, μᾶλλον πάσης ἄλλης ποιήσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καταπεφορτισμένοι ὑπὸ πολυμαθίας. Τὸ ὕφος αὐτῶν στερεῖται τῆς αὐτομάτου ἐκείνης καὶ φυσικῆς τῆς δοκίμου ποιήσεως εὐροίας, καὶ φαίνεται προδήλως ἐπιτετηδευμένον καὶ θεσιασμένον. Ὑπάρχουσιν ἀρχαῖά τινα σχόλια οὐχὶ μεγάλης ὁμῶς ἀξίας, τῶν ὕμνων τούτων.

β'. Ἐξήκοντα τρία ἐπιγράμματα, ὧν μνημονεύει ἀορίστως καὶ ὁ Ἀθήναιος, (ιέ, 669). καὶ ἄτινα, ἐγκαίρως συμπεριληφθέντα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ, διεσώθησαν οὕτως εἰς ἡμᾶς. Εἶνε δὲ ταῦτα ἐκ τῶν ὠραιωτάτων τῆς τοῦ εἶδους τούτου ποιήσεως, ἡ δὲ μεγάλη ὑπόληψις, ἣς ἀπῆλκον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτη, μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ ὅτι Ἀρχίδιος ὁ Γραμματικὸς ὁ ζήσας μίαν τοῦλάχιστον γενεάν μετὰ τὸν Καλλιμάχον, ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς αὐτά, καὶ ὁ Μαρριανὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀναστασίου παρέφρασεν αὐτὰ εἰς ἰάμβους.

γ'. Ἐλεγείαι, ἄγνωστοι τὸν ἀριθμὸν, αἵτινες, πλὴν σωζομένων τινῶν ἀποσπασματίων, ἀπολέσθησαν ὀλοτελῶς. Σῶζονται δ' ὁμῶς ἀπομιμήσεις τινῶν ἐξ αὐτῶν παρὰ Ρωμαίων ποιητῶν, οἷα εἶνε ἡ περιώνυμος ἐκείνη τοῦ Κατούλλου, *Decoma Bereniceis*, κατὰ τὴν εἰς τὸν Βαρονίκης πλόκαμον, ἡ θαυμασιώως εἰς τὸ Ἰταλικὸν μεταφρασθεῖσα καὶ σχολιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Οὐγού τοῦ Φοσκόλου. Τῆς ἐλεγείας ταύτης σῶζονται μόνον ἐξ ἀποσπασμάτια ἐν τῇ Λυρικῇ Ἀνθολογίᾳ τοῦ Bergk (σελ. 154), ὧν τὸ πρῶτον καὶ ἀξιολογώτερον τοῦτο.

« Ἡ με Κόνων ἔδλεψεν ἐν ἡέρι τὸν Βαρονίκης βόστρουχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς. »

Κατὰ τοὺς Ρωμαίους κριτικοὺς ὁ Καλλιμάχος ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος τῶν ἐλεγειακῶν ποιητῶν (*Latin sil X, 1, § 58*), ὁ Ὀβίδιος δὲ, ὁ Προπέρτιος καὶ ὁ Κάτουλλος ἔλαβον αὐτὸν ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως.

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ποιητικὰ ἔργα τοῦ Καλλιμάχου μνημονεύονται παρὰ διαφόρων ἀρχαίων συγγραφέων, πάντα δυστυχῶς, πλὴν ἀσημάντων τινῶν τεμαχίων, ἀπωλεσθέντα. Ἐκ τούτων εἶναι τὰ Ἄγρια, ποίημα ἐπικόν, εἰς τι ἢ καὶ πλείονα βιβλία πραγματευόμενον περὶ τῶν αἰτίων τῶν διαφόρων μυθικῶν παραδόσεων, θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ ἄλλων ἐθίμων. Τὸ ἔργον τοῦτο, λίαν συνεχῶς ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶν συγγραφέων, παρεφράσθη ὑπὸ τοῦ Μαρριανοῦ ἀλλὰ καὶ τούτου ἡ παράφρασις ἀπωλέσθη ὅλη καὶ σῶζονται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου εὐάριθμά τινα συντρίμματα, ὧν ἀξιολογώτερα, ἐκ μὲν τοῦ ἀβιβλίου.

• Ποιμένα μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέως ἵππου
Ἡσιῶφ Μουπέων ἔσμος, ὅτ' ἦντίασεν.»

καὶ

« Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότερον,
Κούροι τὸν φιλέουσιν, ἐόν δέ μιν οἶα ταχῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρισ ἄγουσι θύρην.»

καὶ

« Ἄνδρες Ἀθηναῖοι Δεκελειόθεν ἀμπρεῦοντες
Ταῦρον ἐριμύκην, εἰς ἐνός ἀντερέτου... »

καὶ ἐκ κεφαλαίου, ἐπιγραφόμενου *Αἴρος*,

« Ἄρνες τοι, φίλε κούρε, συνήλικες, ἄρνες ἑταῖρο
Ἔσκον, ἐνιαυθοὶ δ' αὔλια καὶ βοτάνει.»

Ἐκ δὲ τοῦ β'. βιβλίου.

« Αἴγυπιος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας.»

καὶ

Πρῶτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ἔλεθρον.
Ἐῦρε, τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.»

καὶ

« Τριγλώχιν ὀλοῦσ' νῆσος ἐπ' ἐγκελάδιον»

Ἐκ δὲ τοῦ γ'. βιβλίου, καὶ εἰδικῶς ἐκ μέρους, αὐτοῦ ἐπιγραφόμενου *Κυδίπην*.

« Ἄλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοις κεκολαμμένα τόσσα φέροίτε
Γράμματα, Κυδίπην ὅσα' ἐρέουσι καλήν.»

καὶ

« Καὶ Κυάμων ἀπο χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἑδεστού,
Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.»

Ἐκ δὲ τοῦ δ'. βιβλίου.

« Καὶ νῆσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν ἀγένη Μίνως. »

Ἐξ ἀδήλων δὲ βιβλίων σῶζονται τεμαχία συντετριμμένα ἐκ μερῶν, ἐπιγραφόμενων Ἄργουσι οικισμοί, *Ἐμέτη, Γλαῦκος* καὶ ἄλλων. δύναται ὁ βουλούμενος νὰ εὑρῇ πάντα ταῦτα, συμπεριειλημμένα ἐν τῇ τοῦ Bergk Λυρικῇ Ἀνθολογίᾳ (σελ. 142—154).

Ἄλλο ἐπικόν ποίημα εἶνε τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἐκάτη*, ἐκ τοῦ ὀνόματος καλοῦ γριδίου, φιλοξενήσαντος τὸν Θησέα, ὅτε ἀπῆλθεν οὗτος πρὸς θήραν τοῦ ἐν Μακροθῶνι ταύρου. Σῶζονται δὲ καὶ τούτου, παραφρασθέντος ὁμοίως ὑπὸ τοῦ Μαρριανοῦ, εὐάριθμά τινα τεμαχία, ὧν τοῦτο.

« Ἄνδρες Ἀθηναῖοι Δεκελειόθεν ἀμπρεῦοντες
Ταῦρον ἐριμύκην, εἰς ἐνός ἀντερέτου... »

Ἄλλο ποίημα εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἴβις*, ὅπερ ἀπεμιμήθη ὁ Ὀβίδιος καὶ οὐ μόνον εἰς μόνος σῶζεται στίχος, οὗτος:

« Ἦλεξ μὲν ρέξας, ἐχθρὰ δὲ πειτόμενε. »

Τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραψεν ὁ Καλλιμάχος κατὰ τοῦ μαθητοῦ καὶ ἀντιπάλου αὐτοῦ, Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου. Οὗτος ἔγραψε ποίημα, ἐκ 5, 835 στίχων, ἐν ᾧ διηγείτο λεπτομερῶς τὰ συμβάντα τῶν ἀργοναυτῶν, καὶ ὅπερ ἐπέγραψεν Ἀργοναυτικά. Ἐπειδὴ δὲ ὁ διδάσκαλός του Καλλιμάχος ἐκάμισε τὸ ἔργον τοῦτο, ὁ Ἀπολλώνιος, σκιαῶς πως, φαίνεται, καὶ ἀνοικειῶς ἐξεδικήθη διὰ τὴν ὕβριν ταύτην, καὶ κἄπως ἐπιτυχῶς ἐπέπραξε τὸν Καλλιμάχον, ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῆς πικρίας, μεθ' ἣς ἀπῆντησεν οὗτος διὰ τοῦ εἰρημένου ποιημακτοῦ Ἴβις, ὅπερ ἀπηνυθύνετο πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον. Εἰ καὶ οὐδὲν

δ' αὐτοῦ διεσώθη τεμάχιον ἀξιόλογον, δυνάμεθα ὁμῶς νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τινα περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ σκωμμάτων, ἐκ τῆς Ἴβιδος τοῦ Ὀβιδίου, ἣτις θεωρεῖται ὡς ἀπομίμησις ἐκείνης. Φαίνεται δὲ, ὅτι τοσοῦτον ὑπῆρξεν ἐπιτυχῆς ἡ τοῦ Καλλιμάχου ἐπίθεσις αὕτη, ὥστε ὁ Ἀπολλώνιος ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἄλλο ποίημα εἶνε ἡ *Γαλάτεια*, ἣς τεμάχιον παρατίθησιν ὁ Ἀθήναιος (*Z, 284*), ἔχον οὕτω.

« Ἡ μᾶλλον χρύπιον ἐν ὄφρυσιν ἱερὸν ἰχθύον,
Ἡ πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἀσπετος ἄλμης. »

Ἄλλο ποίημα ἐπικόν εἶνε τὸ ἐπιγραφόμενον *Γαρεῖ*, οὐ πολλάκινα τεμαχία καὶ συντρίμματα σῶζονται ἐν τῇ Λυρικῇ Ἀνθολογίᾳ τοῦ Bergk (σελ. 154—159), ἐξ ὧν τινα ταῦτα.

Βίλκυσε δὲ ἄριμύν τε χύλον κυνός, ὀξύ τε κέντρον.
Σφηκός, ἀπ' ἀμφοτέρων δ' ἴχη ἔχει στομάτων. »

καὶ

« . . . . . Εἴ σε προμηθεὺς
Ἐπλάσε, καὶ πηλοῦ μὴ ἔξ ἑτέρου γέγονας. »

καὶ

« . . . . . Εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ' ὅτι καὶ ρέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν. »

καὶ

« Μετὸν ἐδάκρυσε Τρούϊλος ἡ Πρίαμος. »

καὶ

« Διὲ τοῖς μικκοῖς μικὰ διδοῦσι θεοί. »

καὶ

« Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. »

Ποιητικῶν τέλος ἔργων τοῦ Καλλιμάχου, ἀδήλων τίτλων, σῶζονται ἀποσπάσματα ἐν τῇ εἰρημένῃ ἀνθολογίᾳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Χωλίαμβοι, Ἰαμβοὶ Μέλη*, ἐξ ὧν

« Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον' ἐν κοτε Τρωάδι
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλα Λυδοί
Λέγουσι θέσθαι. »

καὶ

« Ἐγὼ δὲ (δάφνη) φαύλη δενδρέων πάντων εἰμί. »

« Ἐν οἷς ὁ Φρυξ εὐφορβος, ὅστις ἀνθρώποις

Τρίγωνά τε σκαλινά καὶ κύκλων ἑστὰ
Ἐξεύρε μήκη, καὶ δίδαξε νηστεύειν
τῶν ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπέκουσαν πάντες
καὶ

· Ἐτλασεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος ὃς τ' ἦν τᾶλλα δεξιὸς γνώμων,
καὶ τῆς ἀμάξης ἐλέγετο σταθμίσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους ἢ πλέουσι Φοίνικας·
καὶ

· Ἐρχεται πολὺς μὲν Ἀγαῖον διατμήσας ἀπ' οἰνηρῆς
Χ'ο

Ἀμφοτέρους πολὺς δὲ Λεσβίοις ἄντον νέκταρ οἴνουθης· ἄγων

Ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι ὁ Καλλιμάχος οὐδὲν σχεδὸν τῆς ποιήσεως εἶδος ἀφῆκεν ἀκαλλιέργητον, ὅθεν καὶ λέγεται, ὅτι συνέταξε τραγωδίας καὶ κωμωδίας, ἰαμβοδικὰ τε καὶ χωλιμοδικὰ ποιήματα.

Ἐκ τῶν πολυπληθῶν δὲ πεζῶν τοῦ Καλλιμάχου ἔργων οὐδὲν σώζεται ὀλόκληρον, εἰ καὶ πολλὰ αὐτῶν ἦσαν μεγάλης σπουδαιότητος. Τὸ δὲ, οὐ ἢ ἀπόλειπεν προξενεῖ μεγίστην λύπην πᾶσι τοῖς λογίοις, ἐπεγράφετο (Παιδοπαπῶ συγγραμμάτων) Ἀθην. (ι. 643) Παιδοπαπῶ πινάκι (Ἀθην. 5', 244, α) ἢ Πινάκι τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διελιμψιπτῶν καὶ ὧν συγγράμματα· εἰς 120 βιβλία, εἰς τὸ σύγγραμμα βεβλήως τοῦτο ἀνήκον ὅτε Γρίμοι πίνεξ τῶν κριμῶν οὐ μνημονεύει ὁ Ἀθήναιος (ιγ'. 587, β) καὶ ἡ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφὴ ἧς μνημονεύει ὁ αὐτὸς (ι. 669, ε). Τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον Ἑλληνικῆς φιλολογίας σύγγραμμα, καὶ περιεῖχεν ἐν συστηματικῇ τάξει καταλόγου συγγραφέων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν. Φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ διάφοροι τῆς φιλολογίας κλάδοι ἦσαν ἐν αὐτῷ διατεταγμένοι οὕτως, ὥστε ἐκρίνοντο οἱ τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ ποιηταί, οἱ ῥήτορες, οἱ νομοθέται, οἱ φιλόσοφοι κτλ. εἰς βιβλία χωριστά, ἐν οἷς ἦσαν κατακεχωρισμένοι οἱ συγγραφεῖς κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, καθ' ἃ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ἀποσπασμάτων, σωζομένων ἐξ αὐτοῦ παρὰ τῶ Ἀθηναίῳ (β', 70, β καὶ γ', 252, ε) καὶ Διογένη τῷ Λαερτίῳ

(Δ'. 23 καὶ ἐπ.) Εἶτα δὲ λίαν φυσικὸν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἦν προῖον τῶν σπουδῶν τοῦ Καλλιμάχου ἐν ταῖς τῆς Ἀλεξανδρείας βιβλιοθήκαις. Ἐγραψε δὲ ὁ μαθητῆς αὐτοῦ, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, ὑπόμνημα τοῦ ἔργου τούτου, κατὰ Ἀθήναιον (Θ', 408 ζ) καὶ ἐτυμολογικὸν Μέγα (ἐν λ. Η. γατ.)

Μεταξὺ δ' ἄλλων πεζῶν ἔργων τοῦ Καλλιμάχου μνημονεύονται καὶ τὰ ἑξῆς.

α. Μοσειῶν, ὅπερ ὡς κοινῶς πιστεύεται, ἐπραγματεύετο περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ λογίων.

β. Περὶ ἀγῶνων.

γ. Ἐπιπέδι οὐρανοῦ (Ἀθην. Ζ'. 329, α).

δ. Περὶ ὀρθῶν (Ἀθην. θ'. 388,) ἢ περὶ ὀρθῶν (Ἀθην. αἰτ. 394 καὶ 395, ι).

ε. Ἐπιπέδι οὐρανοῦ, σύγγραμμα ὁμοίον, καὶ τοῖς πολὺ ἀνώτερον ἴσως, τοῦ σωζομένου τοιοῦτου ἔργου Ἀντιγόμου τοῦ Καρυστίου.

ς. Ἰσομήματα ἐπιπέδι.

ζ. Νόμιμο β. βασιλιά. κτλ. κτλ.

Γενικὸς τῶν ἔργων ἀπάντων τοῦ Καλλιμάχου εὑρεθῆκε παρὰ Σουίδαν (ἐν λ. Καλλιμάχος), καὶ πληρέστερος· ἔτι παρὰ Φαβρίκιον (Β. ο. π. ο. III, p. 81 α.)

Ἡ ἀναγραφή δὲ τῶν διαφόρων γενομένων ἐκδόσεων τῶν σωζομένων ἔργων τοῦ Καλλιμάχου καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν μεταφράσεων εἰς νεωτέρας γλώσσας, ὑπερβιβλίου τὸν κύκλον τῆς δικαιοδοσίας τοῦ παρόντος περιοδικοῦ συγγραμματος.

ΚΑΛΑΚΑΟΥΑΣ Ο Α΄

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Α΄.

Πολυάριθμοι ἐπισκέπται παρουσιάσθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς 11 Αὐγούστου εἰς τὸ ἡπειρωτικὸν ξενοδοχεῖον, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀπνυθήμενος ἔτι οὐδένα σχεδὸν ἐδέχθη. Ὁ βασιλεὺς ἔμεινεν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἐργαζόμενος μετὰ τοῦ συνταγματάρχου

Ἀρμιστῆ οὗ ἵνα τακτοποιήσῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ταξιδίου του διὰ τῆς Εὐρώπης. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται θὰ δημοσιευθῶσιν ἀγγλιστὶ ἅμα τῇ ἐπανόδῳ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ Κράτος του. Γεγραμμένα αὐθημερὸν ὡς ἐντυπώσεις θέλουσ παρέχει πραγματικὸν ἐνδιαφέρον εἰς ἡμᾶς τοῦ, ἄλλου Εὐρωπαίου, οἵτινες οὕτω θὰ ἴωμεν πῶς ὁ ὑπερωκεάνειος βασιλεὺς ἐκτιθεῖται καὶ τοὺς θεσμοὺς ἡμῶν. Ὁ Καλακαοὺς τρηθεῖ ἄλλως ἀκριβῆσθαι μείωσιν ὄλων τῶν νέων φευρέσει, ἃς ἐθεάσατο, ἐπισκεπτόμενος τὰς διαφόρους πρωτεύουσας ἀπὸ τῆς 2ης Ἰανουαρίου, ὅποτε ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν Σανδwich ἡσων ἵνα ἔλθῃ εἰς Εὐρώπην. Ἀνήγγειλε μάλιστα τῇ πρόθεσιν του ὅτι θὰ τὰς φιλοδορήσῃ εἰς τοὺς ἐν Ὀνολουλοῦ ὑπαλοῦς του ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερον.

Ὁ βασιλεὺς Καλακαοὺς ἄγει τὸ τριακостὸν πέμπτον ἔτος, τῆς ἡλικίας του, εἶναι ὑψηλὸς καὶ εὐρωστός, ἔχει μέτωπον εὐρὺ, ὀφθαλμοὺς διαρκεῖς καὶ στιλπνοὺς, ἡ δὲ φυσιογνωμία του δολοκλήρος ἐμφαίνει τὴν δύναμιν, τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν εὐλακρίειαν. Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ κ. Ροβέρτου von Schlimm του ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ του κ. Ἀρμιστρογγ, τοῦ ὑπασπιστοῦ του συνταγματάρχου αἰμαρ εἰ τιδης Judu, τοῦ ταγματάρχου αἰο καὶ τοῦ W Mac Farbaill φροντιστοῦ του.

Ἦλθον πρὸς συνάντησίν του εἰς Παρισίους, ὁ κ. κόμης αἰμαρ de Canaville Πασαῖ γενικὸς πρόξενος ἐν Βρυξέλλαις ἀνεπληρῶν τον κ. Colin de Parau, βαρέως ἀσθενοῦντα ἐν Νανού, ὁ κ. Ἰούλιος Ἀλμπλατ γενικὸς πρόξενος ἐν Δανιμαρκίᾳ καὶ ὁ κ. Α. αἰμαρ γενικὸς πρόξενος ἐν Γοθμβούργῃ διὰ τὴν Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν. Μεταξὺ τῶν ἀναριθμῶν ἐπισκεπτῶν οἵτινες ἐγένοντο δεκτοὶ χθὲς (11 Αὐγούστου) ὑπὸ τοῦ βασιλέως θὰ μνημονεύσωμεν τὴν Α. Ἐξ. Me de Léel πρεσβευτὴ τῆς Πορτογαλλίας ἐν Παρισίοις, τὸν κόμητα de Gonrey

σπραγιδοφύλακα τοῦ γενικοῦ προξενείου τῶν Χαβατων, τοὺς κ. κ. αἰμαρ διευθυντὴν τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας, τὸν διδάκτορα H. E. Βέιμειν γραμματεὰ τῆς πρεσβείας τῆς Δομινικανῆς Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος προσέφερε τῷ βασιλεῖ τὰ σεβάσματα αὐτοῦ καὶ τὰ τοῦ πληρεξουσίου ὑπουργοῦ, βαρόνου d. Almed s εὐρισκομένου κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐν Λονδίῳ. Τυχῶν θαυμασίου ὑποδοχῆς ἐν ἀπάσαις ταῖς πρωτεύουσαις ἃς ἐπεσκέψατο ὁ βασιλεὺς Καλακαοὺς, ἀποκομίζει ἐκ τῶν ἐκδρομῶν τούτων διὰ τῆς Εὐρώπης τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ τάγματος τοῦ Λεοπόλδου δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Βέλγων, καὶ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Ἀστέρος τῶν Ἰνδιῶν ἐγχειρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας. Συνεπεία κακῆς συνεννοήσεως εὐτυχῶς σήμερον διασημισθεῖσης, ἡ Α. Μ. ὁ Καλακαοὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ γείνη δεκτὸς τῇ 10 Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ εἰς Mont sous Vaudrey, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἐδέξατο χθὲς ἐν τῷ ἡπειρωτικῷ μεγάρῳ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Mollard εἰσηγητοῦ τῶν πρεσβέων καὶ ὁ κ. Ba thélemy αἰσι-llilair παρήγγειλε ν' ἀναγγείλωσι τὴν ἐπίσκεψιν του διὰ σήμερον. Πρὸς τούτοις ἅμα ἡ Α. Μεγαλειότης ἐδήλωσε τὴν πρόθεσιν νὰ παραστῇ εἰς τὴν παράστασιν τοῦ μελοδράματος, ὁ κ. αἰμαρ ἔσπευσε νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς τὸ προεδρικὸν θεωρεῖον.

Β΄.

Τὴν 13 Αὐγούστου ὁ Figaro ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Μ. Καλακαοῦα τοῦ βασιλέως τῶν Σανδwich ἡσων.

Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ τρίτη ἦν διέρχεται ὁ βασιλεὺς ἐν Παρισίοις ὑπῆρξεν ἡ μάλλον πολυάσχολος τῇ Α. Μεγαλειότητι.

Τὴν μίαν μ. μ. ὁ βασιλεὺς Καλακαοὺς ἐδέξατο ἐν τῷ ἡπειρωτικῷ ξενοδοχείῳ τὴν

ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Βαρθελεμὸς Σαιντιλαίρ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τὴν τοῦ κ. Mollard εἰσηγητοῦ τῶν πρέσβων, οἵτινες ἐξέφραξαν τῷ βασιλεῖ τὴν λύπην ἣν ἐδοκίμασαν ὁ κ. Ἰούλιος Γρεβὺ μὴ δυνηθεῖς νὰ τὸν δεχθῆ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ὁ κ. Βαρθελεμὸς Saint-Hilaire προσέθηκεν ὅτι ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας ἠλπίζεν ὅτι θὰ εἶναι εὐτυχέστερος κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ὅταν ἡ Α. Μ. διέλθῃ πάλιν διὰ Παρισίων κατὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἐκ Πορτογαλλίας ταξιδίου της.

Τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὁ πλοίαρχος Faget ὑπασπιστῆς τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας παρουσιάσθη κατὰ τὴν σειράν του ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Ceny. Ἐἶτα ἡ Α. Μ. ἐδέξατο ἐπίσης τὴν Α. Ἐξ. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸν κ. Susuki ἐπιτετραμμένον τῆς Ἰσπανίας.

Τέλος τὴν τρίτην μ. μ. ὁ βασιλεὺς Καλακαούς περιβεβλημένος τὴν ἐπίσημον στολὴν καὶ περιστοιχισμένος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του ἐπίσης ἐν στολῇ ἐδέξατο εἰς ἀκρόασιν τὸν κ. Alim ἐπιτετραμμένον τῆς Ἀγγλίας ἐν Παρισίαις, ὃς τῷ ἐνεχείρισεν ἐν ὀνόματι τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας τὸ δίπλωμα καὶ τὰ σήματα τοῦ μεγαλοστύρου τῶν ταγματῶν τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ὁ Ἀγγλος ἐπιτετραμμένος ἐφόρει τὴν ἐπίσημον ἐνδυμασίαν καὶ συνοδεύετο ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας. Ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν ἐπίσης τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ στέμματος τῆς Ἰταλίας.

Τὰς ἑξ ἡ Α. Μεγαλειότης καὶ ἡ ἀκολουθία της ἐδείπνησαν ἐν τοῖς θαλάμοις των.

Ὁ βασιλεὺς εἶναι κατενθουσιασμένος ἐκ τῆς ἐν τῷ ἡπειρωτικῷ ξενοδοχείῳ ἐγκαταστάσεώς του Ἐπανειλημμένους ἤδη ἐδήλωσεν ὅτι οὐδαμῶς ἐγένετο οὕτω δεκτὸς καὶ ἐφιλοξενήθη οὕτω μεγαλοπρεπῶς.

Τὰς ὀκτὼ καὶ δέκα δύο ἄμαξαι λανδανυκαὶ (landaus) ἤλθον νὰ παραλάβωσι τὸν βα-

σιλέα καὶ τοὺς προσκεκλημένους παρὰ τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς μεγάλης κλίμακος τῆς αὐλῆς ἵνα τοὺς μεταφέρωσιν εἰς τὸ Μελοδράμα, εἰς ὃ ἀφίκοντο τὰς ὀκτὼ καὶ τέταρτον.

Ἀπουσιάζοντος τοῦ διευθυντοῦ κ. Vaucorbeil ἐνεκα ἀδιαθεσίας, ὁ κ. Darcel γενικὸς γραμματεὺς περιέμεινε τὴν Α. Μεγαλειότητα ἵνα τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ προεδρικὸν θεωρεῖον. Ἐν αὐτῷ ἐκάθησαν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Καλακαούς, ὁ κ. Ἀρμστρογγ, ὁ συνταγματάρχης Judl, ὁ κόμης Camart d' Hamale, ὁ κ. Ἰουλιανὸς Holmblad ὁ κ. Burger, ὁ σφραγιδοφύλαξ τοῦ Βελγίου, ὁ Κάρολος Michi l., ὁ κόμης de Courcy καὶ ὁ ταγματάρχης Geo.

Ἐν τῷ μελοδράματι ἐδιδάσκετο ἡ Ἀιδά. Ὁ βασιλεὺς Καλακαούς εἰς τὸ θεωρεῖόν του ἀκριβῶς τὴν στιγμήν τῆς ἀναπετάσεως τῆς αὐλαίας ἐφάνη ὅτι ἠσθάνετο πραγματικὴν εὐχαρίστησιν κατὰ τὴν παράστασιν καὶ πλειστάκις ἔδωκε τὸ σημεῖον τῶν χειροκροτημάτων.

Κατὰ τὸ πρὸ τοῦ ἀκροποδιστικοῦ (ballet) διάλειμμα ἡ Α. Μεγαλειότης μετέβη ἐντὸς τοῦ θεάτρου ὀδηγούμενη πάντοτε ὑπὸ τοῦ κ. Darcel καὶ περιῆλθε τὰ παρασκήνια καὶ τὸ κέντρον τοῦ χοροῦ.

Γ.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτιοῦ ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μελοδράματος καὶ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἦν ἡ Α. Μεγαλειότης εὐρησθήη νὰ μᾶς δώσῃ ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ μεγάρου τοῦ Figaro.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὑπεδεξιώθη ὑπὸ τοῦ κ. Francis Ma naid ἀρχισυντάκτου περιστοιχομένου ὑπ' ὅλης τῆς συντάξεως καὶ ἐπεσκέψατο διαδοχικῶς τὸ τυπογραφεῖον, τὸ συνθετήριον τὸ στερεοτυπεῖον, τὴν αἴθουσαν τῶν εἰδήσεων, δεικνύουσα ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν καὶ ζητοῦσα πληροφορίας περὶ παντὸς ὅ,τι ἐβλεπεν. Ὁ ἡμέτε-

ρος πρῶτος διορθωτῆς (brode) κ. velliers ὅστις ὀμιλῶν ἀγγλιστὶ ἐξήγησε τῇ Α. Μ. τοὺς διαφόρους μετασχηματισμοὺς οὓς ὑφίσταται πλᾶξ τυπογραφικῆ πρὶν ἀποτυπωθῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ φύλλου χάρτου. Ἐκπεπληγμένος ἤδη ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς στερεοτυπώσεως ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ὅλως ἐκζητηθῶς ὅτε, μόνις αἱ μηχαναὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, τῷ παρουσίασαν ἀριθμὸν τινὰ τοῦ Figaro τυπωθέντα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ περιέχοντα ἐν κεφαλίδι ἀγγλιστὶ τὴν μακρὰν ταύτην φιλοφρόνησιν τοῦ εὐπρόσπυτου: Ἡ ἐφημερίς Figaro προσφέρει τὸν ἀνώτερον μίση τῆς σε' ασημῶν τῇ Α. Μ. Καλακαοῦ τῷ Α'. βασιλεῖ τῶν Σαιθδικῶν νήσων καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν τιμὴν ἣν τῇ ἐπροξένησεν ἐπισκεπτιμένη αὐτῇ. Ἀπευθυνόμενος τότε ἀγγλιστὶ εἰς ἕνα τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν, Ἄλλὰ, τῷ εἶπε, δὲν εἶδον ν' ἀφαιρεσθετε τί ποτὲ ἵνα θέσῃτε αὐτό.

Ἡ Α. Μ. ἐπιθυμοῦσα νὰ τηρήτῃ τὸν εἰδικὸν τοῦτον ἀριθμὸν ἐπεσφόρησεν ἕνα τῶν ὑπασπιστῶν του νὰ λάβῃ πολυἀριθμὰ ἀντίτυπα αὐτοῦ.

Ἀνψυκτικὰ ποτὰ ἦσαν παρατεθειμένα ἐν μῆ τῶν αἰθουσῶν τοῦ πρώτου πατώματος. Εἷς ἐξ ἡμῶν ἐποιήσατο πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῶν Σαιθδικῶν νήσων, οὕτως δὲ ἀπήνησεν εὐχόμενος «μεγάλῃν εὐτυχίαν τῷ Figaro καὶ μακροβιότητα τοῖς συντάκταις αὐτοῦ»

Ἀποχωροῦσα ἡ Α. Μ. εὐηρεστήθη νὰ ἐκφράσῃ τῷ ἀρχισυντάκτῃ πᾶσαν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον ὃ ἠσθάνθη ἐπισκεπτιόμενος τὸ ὄργανον, τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῆς Γαλλίας.»

Θὰ εἶς παρακάλει μάλιστα, προσέθηκε, νὰ μὲ ἐγγράψῃτε ἐν τοῖς συνδρομηταῖς Σας καὶ ἐξηκολούθησε μειδιδῶν: Τούτο θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ μάθω τὴν γαλλ. κήρ.

Δ.

Τὴν 13 Ἀυγούστου ἡ Α. Μεγαλειότης συ-

νοδευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Burger γενικοῦ προξένου τῆς Σουηδίας, τοῦ ὑπασπιστοῦ του, τοῦ κ. Geo τοῦ κόμητος Camart d' Hamale, τοῦ κ. Καρόλου Michiels, τοῦ κόμητος Courcy τοῦ κ. hancher Sasse, γενικοῦ προξένου τῆς Βενεζουέλας ἀνεχώρησε κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ἐντὸς λανδανυκῶν ἡμέρων εἰς Sevres ἵνα ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐργοστάσιον. Ἀφικουμένη τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὑπεδεξιώθη ὑπὸ τοῦ κ. Milel ὑποδιευθυντοῦ, τοῦ κ. Renaul ἀρχιδιαχειριστοῦ, τοῦ ἐφόρου τοῦ Μουσείου καὶ ὅλων τῶν τμηματάρχων.

Ὁ βασιλεὺς περιῆλθε διαδοχικῶς τὰ μηχανουργεῖα καὶ τὰς ἀποθήκας τοῦ καταστήματος παρακολούθησας μέχρι τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας τὴν σπουδαιοτάτην ἐργασίαν τῆς κατασκευῆς κυρίως ὅπως καταγοητεύθη ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀναδρομικὸν μουσεῖον ἐπισκέψεώς του. Ἀποχωρῶν συνεχάρη ζωηρῶς ἡπαντα. Ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους τὴν δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐπροξέματίσεν ἐν τῷ ἡπειρωτικῷ ξενοδοχείῳ καὶ κατὰ τὰς δύο μετέβη συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων εἰς τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς βιομηχανίας ἐκθεσιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὅπου ὑπεδέχθησεν αὐτὸν ὁ κ. Berger διευθυντῆς τῆς ἐκθέσεως, οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἐπόπται τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ κ. Armstrong ὑπουργὸς τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ὁ συνταγματάρχης Judl ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέως μείναντες ἐν τοῖς θαλάμοις των χάριν τῆς ἀλληλογραφίας δὲν κινήθησαν νὰ συνοδεύωσι τὴν Α. Μ. κατὰ τὰς δύο ταύτας ἐπισκέψεις: τὰς ἑξ τῆς ἐσπέρας ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἀκολουθία του μετέβησαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Brighton εἰς ὃ ἡ Α. Μεγαλειότης ἠξίωσε ν' ἀποδεχθῆ τὴν πρόσκλησιν γεύματος ἣν τῷ ἀπέτεινε ὁ κ. Ἰούλιος Holmblad ἡ δεσποινὶς Gald enfeldt, ὁ κ. Armstrong, ὁ συνταγματάρχης Judl, ὁ ταγματάρχης Macfarlane ὁ κ. Burger.

καὶ ὁ κ. HAYE πρόξενος τῶν Χαβαίων ἐν Κοπενάγη

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. 'Ιούλιος HOLMBLAD δι' εὐφροῦς προσφωνήσεως ἔκαμε διαφόρους προπόσεις ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλείας τῆς χώρας καὶ τοῦ Χαβαίου λαοῦ, εἰς αἷς ὁ βασιλεὺς ἀπήντησε δι' ἐνθέρμου ἀγορεύσεως καὶ διὰ προπόσεως ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας.

Τὴν ἐνάτην ἡ Α. Μεγαλειότης ἐπανήλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ὁποίου συνήλθον πάντες οἱ πρόξενοι καὶ οἱ σφραγιδοφύλακες τῶν προξενείων ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, ἵνα παραστῶσι καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κόμης Cannard d' Hamale γενικὸς πρόξενος τοῦ Βελγίου ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου τοῦ Β' νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὴν Α. Μ. Καλακκούαν τὸν Α' κολακευτικωτάτην αὐτόγραφον ἐπιστολὴν καὶ πολυτελεῆ θήκην περιέχουσαν τὴν μεγάλην ταινίαν, τὸν σταυρὸν καὶ τὴν πλάκα τοῦ τάγματός τοῦ Λεοπόλδου.

Εἰς τὴν προσλαλιάν τοῦ γενικοῦ προξένου τοῦ Βελγίου ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ὅτι διεφύλαττε τὴν ζωηρότεραν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Μ. Λεοπόλδου.

Εἶτα προσέθηκεν ὅτι ὑπὸ τὰς προγενεστέραις δυναστείαις τὸ ὄνομα Λεοπόλδου τοῦ Α' ἐτιμάτο καὶ ἦτο σεβαστὸν ἐν ταῖς νήσοις τῶν Σκανδιναῶν καὶ ὅτι σήμερον γνωρίζας ἀπάσαι τὰς βασιλικὰς ἀρετὰς τοῦ διαδόχου τοῦ Λεοπόλδου τοῦ Β' ἤθελε προσπαθήσει ἅμα ἐπανελεῖν εἰς τὸ κράτος τοῦ νὰ τὰς μιμηθῇ καὶ νὰ τὰς προτείνῃ τῷ λαῷ τοῦ πρὸς παραδειγματισμόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ταύτης ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ συνοδεία του μετέβησαν νὰ διέλθωσι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ θερινὸν ἵπποδρόμιον.

Ε'.

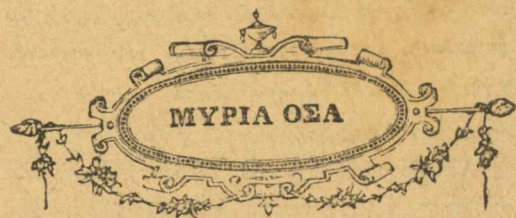
Ἐπιτραπήτω ἡμῖν τῶρα νὰ ἐπανελεθῶμεν

διὰ βραχέων εἰς τὴν ἐπίσκεψιν; ἧς ὁ Φιλαρῶ ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ τύχῃ. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ βασιλεὺς ἠτοιμάζετο ν' ἀποχειρησθῇ τὴν σύνταξιν τοῦ FIGARO εἰς ἕκ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν παρεκάλεσε τὴν Α. Μεγαλειότητά ὅπως εὐχεστηθῇ νὰ ὑπογράψῃ ἐπὶ τινος φύλλου τυπογραφικοῦ χάρατος ἐσφραγισμένου διὰ τοῦ μονογράμματος τῆς ἐφημερίδος. Τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ. Προσέσωμεν ὅτι ἐν τῇ ἐκθέσει ἦν ἐν βίβλῳ χθὲς ἐδημοσιεύσαμεν περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ἐλησημονήσαμεν ν' ἀναφέρωμεν λόγον τινὰ χαριέστατον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἀναβαίνων τὴν μεγάλην κλίμακα ἥτις ἄγει εἰς τὰς αἰθούσας τῆς συντάξεως καθ' ἣν εἶχμεν διακοσμήσῃ μὲ δένδρα καὶ ἄνθη πρὸς τιμὴν τῆς Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ μειδίων εἶπε:

Βλέπει τις εὐκρινῶς ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐρμερίδος εἶναι γλυκεῖα καὶ ἐρασμῖα. Ποῦ ἡ Υ. Μεγαλειότης βλέπει τοῦτο; ἠρώτησέ τις τῶν ἡμετέρων συντακτῶν.

« Ἐν τοῖς ἄνθεσι τούτοις. Οἱ ἄνθρωποι οἵτινες ἀγαπῶσι τ' ἄνθη εἶναι φύσει γλυκεῖς καὶ συνδιαλλακτικοί. » (Ἐπιθεώρησις.)

Ο ΕΡΩΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ἐλλοι, ἐστὴτε καλῶς ὁ ἔρωσις καὶ οἱ θεσμοὶ τοῦ εἶναι ἢ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν ἢ τὰ μέγιστα τῶν κακῶν. ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ.

Ἄξιμοι.— Οἱ δὲ αἰσθητοὶ τοῦ ἔρωτος ἐκρίθησαν. — Ὁ ἔρωσις πηγὴ πάντων τῶν παύων. —

Ἄσωματικὸς ἔρωσις ὁ ἠθικὸς καὶ πολιτικὸς. Ἐρωσις — Φιλαρέσκεια.

Ἄσωμα ἐν τῇ καθολικωτάτῃ αὐτοῦ ἐκδοχῇ εἶναι ἡ πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀληθὲς ἔλξις, μετὰ τῆς θερμῆς πρὸς ἀποκτησιν ἐπιθυμίας.

Ἄσωμα, τὸ τέλειον ἀγαθόν, εἶναι ὅλος ἔρωσις τὸν ἔρωσις διέχυσεν εἰς ὀλόκληρον τὴν φύσιν καὶ ἐπέβαλεν εἰς τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του, τὸν ἄνθρωπον, τὸν νόμον τοῦ ἔρωτος.

Παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὁ ἔρωσις ἐκδηλοῦται κατὰ διαφόρους τρόπους: διότι πολλὰ ἔχει πρὸς τριπλὴν αὐτοῦ.

Ἄσωμα ἔρωσις εἶναι ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωσις εἶναι ἡ αἰωνία καλλονή, τὸ ἔρωσις ἀγαθόν, αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

Περὶ τὸν Θεὸν ἔρωσις, ἀκτινοβολοῦσι καὶ ἀντανκαλῶσι πάντες οἱ ἄλλοι ἔρωσις, τοῦτέστιν.

Ἄσωμα πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἔρωσις ὅστις ἐνεψύχωσε τοὺς Σωκράτους, τοὺς Πλάτωνας, τοὺς Αὐγουστίνους, τὸν Βικέντιον Πιῦλον.

Ἄσωμα πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσις, ὑπὲρ τῆς ὁποίας προτήνεγκαν ἑαυτοὺς θυσίαν, οἱ Βρούτοι, οἱ Δέκιοι, οἱ ἐν Θερμοπύλαις ἀνδρεῖν, οἱ ἠρωεῖς παντὸς τόπου καὶ παντὸς χρόνου.

Ἄσωμα πρὸς τὴν φθῆσιν, τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην ἔρωσις, ὧν ἐκάστη ἔχει καὶ θὰ ἔλξη πάντοτε τοὺς ἐραστὰς, τὰ ἀρωσιωμένα θύματα αὐτῆς.

Ἄσωμα συζυγικὸς ἔρωσις, ὅστις προτελεῖ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ συνάπτει αὐτοῦ ψυχῆ τε καὶ σώματι.

Ἄσωμα οἰκογενειακὸς ἔρωσις, ὅστις ἀποτελεῖ ὅλον ἁρμονικὸν εἶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, τῶν τέκνων καὶ τῶν ἀδελφῶν, καὶ τέλος ὁ ἔρωσις τοῦ ἐγῶ ὁ ἐρωσιμὸς ὁ συχνὰ κυριεύων καὶ διασφείρων τὴν ἀγνότητα τῶν ἄλλων αἰσθημάτων.

Οἱ διττοὶ οὗτοι ἔρωσις δύνανται νὰ ἐξαρθῶσι καὶ γεννήσωσι τὸν θρησκευτικόν, τὸν πολιτικόν καὶ τὸν πατριωτικὸν φανατισμόν, τὴν νοσταλγίαν, τὰς διανοητικὰς μανίας, τὸν ἀχαλίωτον ἔρωσις, τὴν πατρικὴν ἀδυναμίαν ἢ τυφλότητα, τὴν φιλοκρίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν.

Ἄσωμα ἀποτελεῖ τὴν βίαν καὶ τὸ θεῦλον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Αὐτὸς εἶναι ἐλαττήριον πατῶν τῶν πράξεων καὶ ἀρχὴ πάντων τῶν παθῶν, τὰ ὅποια ἀποκαλύπτουσι εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς ἀκλισίας, εἰς τὴν ἀσθένειαν, εἰς τὴν μανιωδῆ διγῆν, εἰς τὴν ἐκ φόβου λιποθυμίαν, εἰς τὴν μαλθακὴν ἀνάπτειν τῆς ἀνεπιστοίας, εἰς τοὺς κλύδωνας τῆς φιλοδοξίας, τὸ δηλητηριώδες τοῦ φθόνου, εἰς τὴν βίαν τῆς ζηλοτυπίας.

Ἄσωμα θὰ παραγματοποιηθῶμεν μόνον περὶ τοῦ συζυγικοῦ ἔρωτος.

Ἄσωμα ἔρωσις, οὗτω θεωρούμενος, εἶναι ἡ μυστηριώδης ἐκείνη συγγένεια ἥτις, ὡς μαγνήτης, ἔλκει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, συνδέει καὶ συνάπτει αὐτοὺς διὰ τῶν εὐαρέτων συμπαθειῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἀκαταμαχῆτου τῶν αἰσθησέων θελγῆτροῦ καὶ συνάπτει αὐτοὺς εἰς ἔρωσιν ἡδονικὴν, ὅπως δικαιώσωσι τὸ εἶδος.

Τὸ ἰσχυρὸν τοῦτο ὀρμητικὸν ἔθετο εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ἵνα συνεχίσωμεν τὸ ἔργον του καὶ ἐπέβαλεν ἡμῖν νὰ ἐπανορθώμεν τὰς καταστροφὰς τοῦ θανάτου διὰ τῆς μεταδόσεως τῆς ζωῆς.

Ἄσωμα ἀνταποκρίνεται εἰς δύο χωριστοὺς ἀνάγκας τῆς ἡμετέρας φύσεως, εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζῶμεν ἐν ἄλλῳ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναζῶμεν ἐν ἄλλῳ.

Ἄσωμα ἄνθρωπος ἀγαπᾷ, διότι ἔσθην μὲν τρομάζει τὴν μοναξίαν, ἔσθην δὲ δὲν δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν σκέψιν τῆς ἀνυπαρξίας του. Πρέπει νὰ ζῇ μετ' ἄλλου καὶ ἐν ἄλλῳ. Ἐντεῦθεν προέργεαι ὁ συζυγικὸς σύνδεσμος, ὅστις συνδέει τὸ ἀδύνατον μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ, τὴν χάριν μετὰ τοῦ σπουδαίου, τὴν ἀπαλὴν τρυ

φαιδρία μετά του αυστρου λογικού, την ήδονήν μετά της έργασίας.

Ο άνθρωπος άγαπή προς τούτοις, δότι έχει ανάγκην της θανατασίας και ταύτης άόμνη της γής: επιθυμεί να έπιζη και να παρατείνη την ύπαρξιν του αναγεννώμενος έν τοις πένοις του. Νομίζει, ότι όσω πλέονας βλαστού: παράγει, τοσούτω μάλλον αύξάνει και παρατείνει την ζωήν του.

Καθώς δέ τό φώς διά του πρίσματος αποσυντίθεται είς δέσμας ποικιλόχρους, το ουτοτρόπως και ό Έρωσ, πάθος πολυσύνθετον, αποσυντίθεται διά της έρεύνης είς πολλά στοιχεία.

Παρτηρώ έαυτώ την φυσικήν ανάγκην ελπίσθαι άν τούτων των αίσθήσεων ό μόν ή κλίειν, την ανάγκην της άφροσύσεως, έρριζωμένην έν τη καρδιά έκάστου ανθρώπου, τον όποιον άναγκάζει να ταυτίση έκυτον μετά τινος άλλου, την φιλαυτίαν, ήτις έπαίρεται επί τη δυνάμει, ή άσκει ένίοτε όλίγην φιλαρέσκειαν ή πεύργειαν, ζηλοτυπίαν, ή φόβον της άπολείας των αγαθών, τά όποιά τις κέκτηται. Και έν πάσι τούτοις τό φανταστικόν ρεκά της πλανώσης φαντασίας κατοπτρίζει διά λάμψεως άπαρηλής πάντα τά του Έρωτος.

Η ένωση του άνδρός και της γυναίκος δέν έχει σκοπόν μόνον την άκατάκυστον άνσζωπήθειαν και άναίρεψιν της φλογός της ζωής, αύτή όφείλει πός τούτοις να συνδέη τάς ψυχάς: να καθιτηχ κοινά τα διάφορα φυσικά πλεονεκτήματα έκάστου όντο, να συμπληρωθ τό έν διά του άλλου και διά τούτου να συντελή είς την ευδαιμονίαν και ήθικήν τελειοποίησιν αυτών. Διά τούτο ό Έρωσ προσέρχεται μάλλον έκ της ψυχής ή έκ του σώματος. Ο σωματικός Έρωσ, όστις είναι λίαν έρήμερος και μινύτονος, πρέπει να έξουσιάζεται και να καθιστάται υπό του έγκαρδιου Έρωτος, όστις είναι λίαν διαρκής και ποικίλος: ό είς πρέπει να υποταχθή υπό τον έτερον και τότε ύπάρχει αιδώς και άγνότης. Ο ήθικός Έρωσ,

μή έξαρτώμενος μόνον έκ των δέμητικων αίσθήσεων της νεότητος, άλλ' ών προσκεκολλημένος έν τη ψυχή, αύτός μόνος δύναται να διατασσεται και να μείνη πιστός, διότι μόνη ή ψυχή δύναται να μείνη πάντοτε ώραία.

Ούτως ένόησαν κατά τους διάφορους αιώνας τον Έρωτα οι ευφύετατοι και οι χρησιτότατοι των ανθρώπων, ό Σωκράτης, ό Πλάτων, ό Πλούταρχος, ό Δαντας, ό Πετρόαρχης, ό Μιχαήλ Άγγελος, ό Πασχάλης. Ο Πλούταρχος εκφράζεται περί του Έρωτος ως είης: «Όσοι άπεικοψαν έκ του Έρωτος, ότι ύπάρχει έν ταύτω πολύ άγροίκον και πολύ βίαιον, ίνα μή άρήτωσι να εισέλθω είς την ψυχήν, ουδέν άλλο ή τό φώς, ή λαμψις και ή θερμότης αυτού, δέν βραδύουσι να μεταβώσιν από του θυμακρού της σωματικής ώραϊότητος των προσώπων, τά όποια άγαπήσιν είς την θεωρίαν της καλλονής της ψυχής.»

«Πάτα άρειή εξ αυτης έρχεται προς με» άνακράζει ό Πετρόαρχης, όμιλών περί της Δάφνης, «καθώς πάν δένδρον έκ της ρίζης του, ότι με προσκολληθ και με προσκλώνει είς ταύτην, είναι ή ψυχή, ήτις είναι άνώτερον παντός ότι βλέπομεν έν τω κόσμω ή διαγωγή και οι τρόποι αυτης, είναι είών της ζωής, την όποιαν διάγουσιν έν τω ούρανω.» «Η αίσθητικότητα» λέγει ό Μιχαήλ Άγγελος: «είναι άχαλίνωτος: επιθυμία, φρενύουσα την ψυχήν και ουχι ό Έρωσ. Ο Έρωσ έχει την δύναμιν να τελειοποιή ένταύθα τάς ψυχάς και να οδηγη αυτάς είς τον ούρανόν.» «Φαίνεται, λέγει ό Πασχάλης: «ότι οι άγαπήωντες έχουσιν άλλην ψυχήν διά της άγάπης ύψούνται και γίνονται όλως μεγαλειον.»

Ο λεγόμενος Πλατωνικός Έρωσ, ό πάσης σωματικής ήδονής γυμνός, δύναται να ύπάρξη είς ίοτε και επί τινα χρόνον μεταξύ προσώπων διαφόρου φύλου: ό τοιούτος Έρωσ έχει ανάγκην πολλής γαλήνης των αίσθήσεων και καθαράς καρδίας. Διότι πολλάκις τό αίσθημα κατά μικρόν καθίσταται ύλικόν, αί δέ αίσθή-

ΣΟΥΠΑ ΕΚ ΤΩΝ ΦΩΛΕΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ:

Δίδομεν κατωτέρω πληροφορίας επί του τρόπου της συλλογής των φωλεών των θαλασσοχελιδόνων, δι' ών οι Σίνι κατασκευάζουσι την έκ φωλεών σούπαν των. Υπάρχουσιν έν Ιαβη, λέγει ή Φύσις, δύο είδη φωλεών θαλασσοχελιδόνων, ήτοι του των Κουτάκι, έν αίς αί φυσικαί ούσίαι είσι συγκεκολλημένα, διά του έξαγομένου έκ των σισλοπηκτικων άδέων, και των θαλασσοχελιδόνων Lineh, αϊτινες συνστάνται αποκλειστικώς έκ βλέννης αποξηρνωμένης έκ της επιδράσεως του άνέμου. Αί τελευταίαι αυται έκταλύνται πολύ. Δυστυχώς τά κρυφύγετα, άτινα περιέχουσιν αυτάς και άτινα ευρηθηκ έν τη μεσημβρινή ακτή της νήσου, είναι πάντοτε δυσπροσιώταται. Τιοιουτοτρόπως τά σπήλαια Karang Kallong έκμεταλλεύομενα διά λογαριασμόν της όλλανδικής κυβερνήσεως διανοίγονται είς την θάσιν άποκρήνου τιτανώδους όχθης, ήτις συθίζεται καθέτως έν τη θαλάσση και άνάως υπό των κυμάτων θρεχομένης. Βίς την κορυφήν του θάχους τούτου, δένδρον άναπτύσσει του: κλάδος αυτού ύπερίνω της άβύσσου και κρεμάμενος τις άφ' ένός εξ αυτών δύναται να ύδρ κάτωθεν αυτού περιδινωμένος τάς θαλασσοχελιδόνας, αϊτινες δέν φαίνονται έκείθεν μεγαλείτεροι μελισσών. Προσδεδεμένη άφ' ένός είς του: πόδας του δένδρου και άφ' έτέρου είς έξοχήν θάχους, κλίμαξ έλαφρά κατασκευασμένη έκ φοινικειδού: φυτού και ίνδοκαλάμου, άναπτύσσεται καθέτως επί θάχους πλέον των 30 μέτρων, έτέρα μήκους δέκα περίπου μέτρων, ακολουθει αυτην και επί της εύρύα: στου ταύτης κλίμακος, κινουμένης άκαταπίσσιως υπό των άνέμων του πελάγους, ριψικινδυνεύουσι οι συλλέκται των φωλεών των θαλασσοχελιδόνων. Κατόπιν άφου έκτελέσωσι την έλιγγα φέρουσιν κατάβασιν, όταν φθάσωσιν είς την τελευταίαν βαθμίδα και βλέπωσιν είς άπόστασιν τριών ή τεσσάρων μέτρων κάτωθεν αυτών τά μινύμενα κύματα, πρέπει έτι να εισχωρήσωσιν είς μικρόν σκο-

σεις και αί ψυχαι καταλήγουσι τελευταίον είς την ύπερβολήν, είς την έξαψιν και είς την σύγχυσιν.

Πρέπει να διακρίνωμεν και να διαστέλλωμεν τον Έρωτα από της έρωτοτροπίας και της φιλαρέσκείας.

Η φιλαρέσκεια, ήττον ζωηρά και σπουδαία, μάλλον εγωϊστική και ύλικωτέρα του Έρωτος, έπιζητεί μάλλον την φυσικήν, ή την ήθικήν καλλονήν. Δέν άρέσκεται είς τάς άγνός παιδείας της καρδίας, άλλά θέλει την ικανοποίησιν της ματαιότητος ή των αίσθήσεων. Άστικός και άκόρετος, δέν μένει σταθερά, άλλά μεταβάλλει καθ' έκάστην επιθυμίαν. Τρέχουσα από κατακρήσεως είς κατάκρησιν, έμπαίζει τά αισθήματα τά όποια αυτη γενά. Είναι παίγιον,

Πάγιον σκληρόν, ύπερ μετ' όλίγον φέρι είς άπιστίαν των γλυκυτέρων αισθημάτων διαφθείρει την καρδίαν άκαυρού τον χαρακτήρα και βλέπτει την καλλονήν.»

Η έρωτοτροπία είναι διλιότης Έρωτος ή ματαιότητος: έπιζητούσα επιθυμίας διά προσκλήσεως πλαγίας. Παρά τη γυναικεί είναι έργον δικνεακό: ή τέχνη του άρέσκειν. Παρ' αυτη ό τοιούτος Έρωσ συνίσταται έκ θρύψεων, ίδιοτροποιδών, προσινήσεων, αντίστασεων έκτεθλυμμένων, άρνήσεων προσεκεμμένων και τέλος έκ μυρίων τεχνασμάτων, τά όποια έρεθίζουσι τό πάθος διά των εύρωδών σθηνομένων έμποδίων. Η έρωτοτροπία, έμφυτος είς την χαρίεσαν φύσιν της γυναικός, δύναται να συμφιλιωθή μετά της άρετης και της αιδούς, όταν ενεργη έν ώρισμένοις όροις και προς άξιειπαίνους σκοπούς. Άλλ' είναι όπλον επικίνδυνον, όταν είναι είς χείρας γυναικων ύποκριτριών, άληθών σερικων, αϊτινες έπιζητούσιν να άναίρεψίωσι φλογερές όρεσεις, έπως έξυπηρετήσωσι του: δολίου: και ένόχου: αυτών σκοπούς. (Επιθεώρησι:)

τεινόν διὰ δρόμην εἰσχωροῦντα ὀρίζοντες ἐν τῇ θραχώδει ἀκτῇ, νὰ ἀνέλθωσιν ὡς ἀκροβί-
ται ἐπὶ σχοινίῳ ἐκ φοινικειδίου φυτοῦ, συγ-
κρατούμενοι διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς δεξιὴν εὐρον
σχοινίῳ τεταμένον πόδας τινὰς κάτωθεν τοῦ
πρώτου καὶ οὖν νὰ συλλέγωσι διὰ τῆς ἄλ-
λης χειρὸς τὰς εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ σπη-
λαίου προσκειμένας φωλεάς, ἐσηθούμενοι ἐν
ἀνάγκῃ διὰ πύου φέροντος ἀπόχην. 1500
ἄνθρωποι περίπου ἀπατχολοῦνται εἰς τὴν κιν-
δυνώδη ταύτην ἐπιχείρησιν, δι' ἣν λαμβάνου-
νται μετριώτατον μισθόν. Τρεῖς καὶ ἕτος,
ἦτοι τὸ τέλος Ἀπριλίου, Αὐγούστου καὶ Σε-
πτεμβρίου, κατέρχονται εἰς τὰ σπήλαια, δι' ἣ
κάστην δὲ συλλογὴν προηγούνται καὶ μεθέ-
πονται τελεστὰ θρησκευτικά. Κατὰ στατι-
στικὴν, τὰ σπήλαια Karang Kallong ἀπο-
φέρουσι καθ' ἑκάστην συλλογὴν 300, 000
φωλεάς, διαρρυμένας εἰς τρεῖς, ποιότητας
ἀναλόγως τῆς καθριότητος των καὶ τῆς δια-
τηρήσεως αὐτῶν, ἡ ἀξία δ' αὐτῶν ἀνέρχεται
εἰς 480, 000 φιορίνια, ἦτοι 4, 0 0, 000
φράγκα. Αἱ φωλεαὶ πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγορὰν
Bataci καὶ μεταφέρονται ὑπὸ πλοίων εἰς τοὺς
λιμένους τοῦ Οὐρανίου Κράτους. Ἡ φωλεὰ τῆς
θαλασσοχειλιδόνος δὲν εἶναι ὡς ἡ τῆς ἡμετέρας
χειλιδόνος ἐκ χύματος καὶ χόρτων. Ἡ θαλασ-
σοχειλιδὴ ἄλλως δὲν εἶναι χειλιδῶν, ἀλλὰ
συγγενῆς λίαν πρὸς κύψελα (εἶδος πτηνῶν)
σχηματίζοντα τὴν φωλεάν των ἐξ οὐτίκς πη-
κτώδους. Ἡ οὐτίκς αὕτη λευκότητος κατὰ τὸ
μᾶλλον ἢ ἥττον καθαράς καὶ ὀλίγον διαφρα-
νοῦς εἶναι κητεσκευαμένη ἐξ ἰνῶν, σφίπινος ἐν
τῇ συνήθει καταστάσει εἶναι συννηφόμενα,
ὥστε νὰ ἀποτελῶσιν ἀκανόνιστον κίνιστρον
ἀλλὰ καταβυθίζόμενα ἐν ζέοντι ὕδατι ἀνα-
λύονται καὶ δίδουσιν εἶδος φιδῆ. Διὰ τῆς οὐτί-
κας τούτης οἱ Σίνκι κατασκευάζουσι τὴν ἐκ
φωλεῶν χειλιδῶν σοῦπαρ των.

ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ.

Ἴατρος τις Μεξικανός, Carmona y Valle,
ὑπὸ τῶν ἀνακλύψεων τοῦ περιωνύμου γάλ-

λου χημικοῦ Pasteur ὀδηγούμενος, μελετή-
σας τὸν κίτρινον πυρετὸν, τὸνδεκατίζοντα πολ-
λὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς,
καὶ καθ' οὗ ἐματαιώθησαν αἱ τῆς ἐπιστήμης
προσπάθειαι μέχρι τοῦδε, πρὸς ἀνκαλύψιν
καὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, με-
τὰ πολλὰς μικροσκοπικὰς ἐρεῦνας, χημικὰς
ἀναλύσεις, πειράματα ἐπανειλημμένα, ἰσχυρί-
ζεται, ὅτι ἀνεκάλυψεν, ὅτι καὶ ὁ κίτρινος πυ-
ρετὸς εἶναι προὖν παρὰ τῆς φύσεως φυτι-
κῆς, ὅπερ, ἐκτείνόμενον ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν τοῦ
σώματος, γεννᾷ τὸ θανατηφόρον δηλητήριον
τοῦ vomito negro. Ἡ ἐπιδημικὴ καὶ τῆς γο-
λέρας αὐτῆς χείρων ἐστὶ νόσος τοῦ κίτριου
πυρετοῦ, ἐπισκίψασα εἰς τὴν ἐν Σενεγάλῃ τῆς
Αφρικῆς γαλλικὴν ἀφρικανὴν ἀπὸ χρόνου ἐπά-
γεται δεινὴν θραῦσιν νοσοῦντες δ' ἐκ τῆς νό-
σου τούτης μετηνέχθησαν εἰς Γαλλίαν, καὶ ἀ-
πετέθησαν εἰς τὸ ἐν Βοιδῶ λοιμοκαθαρτήριο
τοῦ Pautiac καθ' ἃ ἀναγγέλουσιν αἱ γαλλι-
καὶ ἐφημερίδες, ὁ μέγας χημικὸς τῆς Γαλλίας
Πατιέρ, ὁ διὰ τῶν περὶ λύσης καὶ ἀίθρακος
μελετῶν ἀποθανοῦσθεῖς, καὶ θεοαίωτος, ὅτι
διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν ἰῶν τῶν νόσων τού-
των δύνηται νὰ καθίσταται ἀπροσβλητος ὁ
ἐμβολιαζόμενος, ὡς ὁ διὰ τῆς δαμαλίδος ἐμ-
βολιαζόμενος κατὰ τῆς εὐλογίας, μετέβη εἰς
Βοιδῶ, ἵνα σπυροδύσῃ τὰ συμπεράσματα τῶν
μελετῶν τοῦ ἐν Μεξικῷ ἱατροῦ Ἐννοῦτσι, ὅτι
τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος ἀνακαλυπτομένης
καὶ τῶν γενεσιουργῶν αἰτίων αὐτοῦ βεβαιου-
μένων, ἡ ἐπιστήμη ἀσφαλῶς εἰσέρχεται εἰς
τὴν πρὸς ἀνέυρεσιν καὶ τῆς ἰάσεως αὐτοῦ
ἀγούσαν. Ἐὰν καταστῇ δυνατὸν διὰ τοῦ ἐμ-
βολιασμοῦ τοῦ ἰοῦ τοῦ κίτριου πυρετοῦ νὰ
ἐπέρχεται οἶον ἀποτέλεσμα καὶ διὰ τοῦ ἐμ-
βολιασμοῦ τῆς δαμαλίτιδος, τοῦ ἰοῦ τοῦ ἄν-
θρακος καὶ ἄλλων τινῶν μολυσματικῶν νοση-
μάτων, ἀμέτρητον ἔσται τὸ μέγεθος τοῦ εἰς
τὴν ἀνθρωπότητα προσενηχθημένου εὐεργε-
τήματος. Χιλιάδες ὄντι ἀνθρωπίνων ὑπέρβρων
θὰ σώζονται ἐκ τῆς ἐπιδημίας, ἀπὸ βεβαίου θά-
νату. Ἰῶν ἀνδρῶν, οἵτινες τοιαύτους τῆ ἀν-

θρωπότητι παρέχουσιν εὐεργεσίας, τὴν ἰδίαν
ζωὴν ἐκθέτοντες εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ θανά-
του, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ὁμοίων αὐτοῖς,
τὴν δόξαν τίνος ἡγεμόνος ἢ στρατηγοῦ, ἢ πο-
λιτικοῦ ἢ δόξα ἱκανὴ εἶναι ν' ἀντιμετωπίσῃ;

ΠΕΡΙ ΦΥΜΑΤΩΣΕΩΣ.

Πρὸ δεκαετίας, ὁ ἐν Παριίσι διάση-
μος Villemm, διὰ σειράς πολλῶν καὶ δια-
φόρων πειραμάτων, ἀπεδείκνυε τὴν μολυσμα-
τικὴν φύσιν τῆς φυματώσεως, καὶ τὸν μετα-
δοτικὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Γὰ πειράματα ταῦ-
τα ἐπανελήθησαν καὶ ἀλλαχού τῆς Ἑσπερίας
ὑπὸ ἱατρῶν, ἐξ ὧν ἄλλοι μὲν ἐθεώρησαν ἀμ-
φίβολον τὸ ὑπὸ τοῦ Villemm ἐξελθὲν ἀπο-
τέλεσμα, ἄλλοι δὲ ὀριστικῶς ἐσχίσθησαν, ὅτι
τοῦτο σπερεῖται πάσι ἀριβείας. Ἐπὶ δὲ τού-
τοις καὶ Ἕλληνας ἱατροί, οἱ ἐν Σύμφ ἀξιώτι-
μοι καὶ γνωστοὶ κ. κ. Δ Παρσιουῶ καὶ Ι.
Ζαλλώνης ἐπανελάβον τὰ τοῦ Villemm πει-
ράματα, προσθέντες καὶ ἄλλα πρωτότυπα ὑπὸ
αὐτῶν γινόμενα, ὡς τὸ ἐκ τῆς δαμαλίδος ὕλης,
λιφθίσης ἐκ φθισίων, καὶ γεννώσης ἐκ τῆς
διωχευόμενης αὐτῆς εἰς τὰ ζῶα τὴν φυματώ-
σιν κτλ. Οἱ δὲ Ἕλληνας οὗτοι ἱατροί, τῷ Vil-
lemm συντασσόμενοι, παρεδέχοντο τὴν μολυ-
σματικὴν φύσιν τῶν φυματίων, καὶ τὸν με-
ταδοτικὸν τῆς φύσεως χαρακτήρα.

Ἐν τούτοις, ἐπὶ δέκα ὄντι ἔτη, τὸ ζήτημα
εἶχε κοινήσῃ, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐν Γερμα-
νίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ διασήμων
ἱατρῶν ἐπεθεβαιώθησαν τὰ πειράματα τοῦ
Villemm. τ. ἐ. δ' αὐτῶν καὶ ἔσπειραν νὰ
συστήσωσιν ὡς ληπτέα ἀστυνομικὰ μέτρα τὴν
ἀποφυγὴν τῆς χηρῆσεως τοῦ τε γάλακτος καὶ
τοῦ κρέατος ζῶων, πασχόντων φθίσειν. Ἐπ' ἣ
σχάτων δὲ ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀ-
καδημίαν τῶν Παρισίων ἐπανειλημμένως ἐκ
θέσεως, μαρτυροῦσαι τὴν μολυσματικὴν τοῦ
φυματίου φύσιν καὶ τὸν μεταδοτικὸν αὐτοῦ

χαρακτήρα. Ἰῶν ἐκθέσεων τούτων παρέχομεν
παρακατιόντες συνοπτικὴν περίληψιν.

Καὶ πρῶτον, ὁ κ. Bouley ὑπέβαλεν εἰς τὴν
Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ἔκθεσιν
τοῦ κ. H. Toussaint, ἐξ ἧς ἐξάγεται, α) ὅτ
ἡ φυματώσις μεθοδιδεταὶ εὐκολώτατα διὰ
τῆς καταπόσεως φυματιῶδους ὕλης β) διὰ
τῆς θηλάσεως γ) διὰ τῆς δωχευόμενης φυ-
ματίου ἢ αἵματος φθισιῶντος, καὶ δ) διὰ τῆς
συνοικίσεως [Op. Gazette Médicale de Pa-
ris, ἀριθ. 19 τοῦ 1880, σελ. 446.]

Δεύτερον ὁ Ἱππόλυτος Μαρτέν ἀνέγνωσεν
εἰς τὴν Βιολογικὴν Ἐταιρίαν, τῆ 20 Νοεμβρί-
ου 1880, ἔκθεσιν, ἐξ ἧς καταδεικνύεται, ὅτι
διάφοροι οὐσίαι, ὡς ἡ κόπρις τοῦ λυκοπεδίου,
ἡ κανθρίς, ὁ πῦν τῆς εὐλογίας κτλ. διο-
χευόμενα, γεννῶσι μὲν φυματῖα ὁμοιάζον-
τα πρὸς τὰ πραγματικὰ μόνον κατὰ τοὺς ἀ-
νατομικοὺς χαρακτήρας, ἀλλ' ὁ κυριώτατος
χαρακτήρ αὐτῶν, ὅστις εἶναι ἡ μολυσματικὴ
ιδιότης, δὲν συνυπάρχει ἐν αὐτοῖς ὀλοτελῶς.
διότι ἡ διοχέτευσις τῶν νόθων φυματίων δὲν
παράγει φυματῖα. [Op. Gazette Médicale
de Paris, ἀριθ. 50 τοῦ 1880, σελ. 665.]

Τρίτον, ὁ Cullimare παρετήρησεν, ὅτι κύ-
ων, ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύβιον του, πάσχον-
τα ἐκ φθίσεως, καὶ καταβιβώσκων τὰς ἀπο-
χρέμψεις του, μετ' ὀλίγον ἐπαθε καὶ αὐτὸς
φθίσειν, βεβαιώθησαν καὶ ὑπὸ τῆς νεκροψίας.
[Gazette Médicale de Paris, ἀριθ. 9 τοῦ
1880, σελ. 111.]

Τέταρτον, ὁ πορρηθὴς Toussaint, διὰ τοῦ
Bouley, ὑπέβαλε τῇ Ἀκαδημίᾳ ἑτέραν ἔκ-
θεσιν, ἐξ ἧς καταφαίνεται, ὅτι οὐδεμία τῶν
μέχρι τοῦτε γνωστῶν μεταδοτικῶν νόσων
περιέχει μεγαλύτεραν μολυσματικότητα, ὅ-
σον ἡ φυματώσις Gazette Médicale de Pa-
ris, ἀριθ. 33 τοῦ 1881, σελ. 472.]

Πέμπτον, διὰ τῶν ἀνωτέρω ἱατρῶν καὶ ἑ-
τέρα ὑπεβλήθη τῇ Ἀκαδημίᾳ ἔκθεσις, ἐξ ἧς
ἀποδεικνύεται, ὅτι ὕλη ἐμβολιαστικὴ, ληφθεῖ-
σα ἐκ φθισιοῦ, καὶ διοχέτευθεῖσα ἐν διαφόροις

ζώοις, ἐγέννησεν ἐν αὐτοῖς τὴν φυλάτειν. [Gaz. Méd. de Paris, ἀριθ. 35 τοῦ 1881, σελ. 496]. Εἰρήθω ἐνταῦθα, τοῦ' ὅπερ καὶ ἀνωτέρω ἀνεφέρομεν, ὅτι τὴ λίαν ἐνδικέρον τὴν κρινώειν πείραμα τοῦτο, δέκα ἔτη πρὸ τοῦ Toussaint, ἐνήργησαν ἐν Σύρω, μετὰ καὶ ἄλλων πειραμάτων, οἱ ἡμέτεροι Ζαλλώνης καὶ Παρασκευᾶς. [Ὁρμ. Ἀγκληπιῶν τόμ. 8ον τευ-χος 8ον σελ. 245-24].

Καὶ ἔτιον, ὁ αὐτὸς Toussaint διὰ τῆς τελευταίας του ἐκθέσεως ἀποδεικνύει τὸν παρσιτισμὸν τοῦ φυλατίου. [Gaz. Méd. de Paris, ἀριθ. 36 τοῦ 1881, σελ. 509]. Καὶ ὁ ἀριθμὸς 37, 9 7θρίου ἐ.ε. τῆς Gaz. Méd. de Paris, ἀνοφέρει τὴν μεταδοσιν τῆς φθίσεως διὰ γάλακτος φθισίως δσμαλίδος. (Αἰών).

ΠΗΔΑΛΙΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ.

Πηδάλιον ἠλεκτρικὸν προωρισμένον νὰ κινή τὰ πλοῖα ἀνεκαλύφθη ἐν Ἀγγλίᾳ, καθὰ ἀναγγέλλει τὸ « ἠλεκτρικὸν Φῶς », τὸ μηχανήμα τοῦτο ἐδοκιμάσθη ἐπὶ ἀτροκινήτου μεταβάτης ἐκ Λονδίνου εἰς Γλάσκοβ. Σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πηδαλιούχον καὶ νὰ ἐνεργῇ τὸ πηδάλιον δι' αὐτῆς τῆς πυξίδος. Ὁ κύκλος τῆς πυξίδος φέρει δεικτικὴν μεταλλικὴν θν θέτουςιν ἀπ' ἀρχῆς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀκολουθητέας ὁδοῦ. Ἐκτέρωθεν τοῦ δείκτου εἰς ἓνα καθρὸν ἀποστάσεως εὐρίσκειται προσδετήριον μεταλλικόν. Ἐκαστὴν τῶν προδετηρίων εἶναι συνθεμένον πρὸς ἀπλοῦν στοιχεῖον Daniel καὶ ὅταν τὸ πλοῖον ἀποκλίνῃ κατὰ ἓνα μόνον καθρὸν ἐκ τῆς γραμμῆς του ὁ δείκτης ἐγγίζει τὸ ἕτερον τῶν προσδετηρίων. Ἐκ τούτου παράγεται ρεύμα θετικὸν ἢ ἀρνητικὸν, ὅπερ ἐνεργεῖ ἐπίτηθε θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς ἐπὶ ὑδραυλικῷ μηχανήματι κινούντος τὸ πηδάλιον. Ἡ περίεργος αὐτῆ ἀνακάλυψις εἶναι ἐτι εἰς κατάστασιν δοκιμῶν ἀλλ' ἐάν ἤδυνατο νὰ δώτῃ καλὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦτο χρησιμωτάτη κατὰ τοὺς δυνατοὺς κινούσας.

ΤΑ ΑΠΟΡΙΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΙΓΑΡΩΝ.

Πρὸ ἐτῶν ἐν Βερολίῳ φιλόνηρωποι τινες ἔσχον τὴν ἰδέαν νὰ συλλέγωσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς τὰ ἀπορίμματα τῶν σιγάρων (γόπαις κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρασιν), ἅτινα μεταβαλλόμενα αὐτὰ εἰς καπνὸν, παράγουσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀρκοῦν ποσὸν διὰ τὴν πωροφορὰν ὄρων κατὰ τὰ Χριστούγεννα εἰς ἑκατοντάδας ὀρφανῶν. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἠκολουθήθη ἐν ταῖς παρρηνίαις ἐπαρχίαις, ἐν αἷς 18 πόλεις εἶδον καταρτιζόμενας ἐταιρίας πρὸς συλλογὴν τῶν ἀποριμμάτων τῶν σιγάρων. Ἐσχάτως οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐταιριῶν τούτων συνῆλθον εἰς συνέδριον ἐν Βόνῃ Ἐσβεδαίωθη ἐν αὐτῷ, ὅτι ὁ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος συλλεγείσιν καπνὸς ἀπέφερε τὸ ποσὸν 36,000 φράγ' δ' αὐτοῦ ὁπόθεν προτέφερον δῶ.α ἀποτέλεσαντα τὴν χαρὰν 2,000 παιδῶν.

ΜΕΤΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Ἰκνὰ χρηματικὰ ποσὰ συνελήθησαν ἐν Νέα Ἰόρκῃ πρὸς ἀρωγὴν τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας Σιμουήλ Κίς, ὅπως κατασκευάσῃ ἀερόστατον προωρισμένον εἰς δοκιμὰς περὶ τοῦ ἐφικτοῦ ἢ μὴ τῆς διὰ τῶν ἀέρων μεταβάσεως εἰς Εὐρώπην ὑπερῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Τὸ ἀερόστατον θίλει ἔχει χωρητικότητα κατ' ἐλάχιστον ὄρον 100,000 κυβικῶν ποδῶν, ἔσται δὲ ἀδιάβροχον.

Ἡ ἐκρῆθ τοῦ ἀερίου καὶ ἡ εἰτροῦ τοῦ ἀέρος ὅπερ εἶνε συνέπειαι τῆς πορώδους φύσεως τῶν τοίχων τοῦ ἀεροστάτου, ἀποτελοῦσι τὸ σπουδαιότερον κώλυμα διὰ μακρὰν ἀεροδρομίαν. Ὁ κ. Κίς φρονεῖ ὅτι θὰ κατορθώτῃ νὰ ὑπερκεκδήσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο κατὰ μέγα μέρος διὰ τῆς χρήσεως τοῦ καουτσού, καὶ ὅτι τὸ ἀερόστατον αὐτοῦ θὰ δυνηθῇ νὰ κρατήσῃ ἰκνὴν ποσότητα ὑδρογόνου, ὅπως κυμαινῆται ἐν τῷ αἴρι ἐπὶ διάστημα τεσσάρων μέτρων ἕξ ἡμερῶν. Πρὶν δ' ἢ ριψοκινδυνεύσῃ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ θὰ ἐκτελέσῃ ἐν ἡ πολλὰ δοκιμαστικὰ ταξείδια ἐν Ἀμερικῇ ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς.